Περιοδος 2η,
Νο 89
Νοέμβρης '99
40 σεντ

εργατική δημοκρατία

Εκδίδεται από την Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία

ΕΚΔΗΛΩΣΗ
Η πάλη για το σοσιαλισμό στο 2000
Για μια αριστερά της επανάστασης και του διεθνισμού
Παρασκευή 3 Δεκέμβρη ώρα 7:30μμ
Σκαλί Αγλαντζιάς
Τιμή ενίσχυσης 1 λίρα

Λιτότητα, απολύσεις, σκάνδαλα
Να δώσουμε την εργατική απάντηση

ΦΟΡΟΛΟΓΗΣΤΕ ΤΟΥΣ ΠΛΟΥΣΙΟΥΣ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΔΡΑΣΗΣ

- ΔΑΠΑΝΕΣ ΓΙΑ ΥΓΕΙΑ - ΠΑΙΔΕΙΑ
- ΟΧΙ ΣΤΙΣ ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΕΙΣ
- 35ΩΡΟ ΚΑΙ ΑΥΞΗΣΕΙΣ
- ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ ΤΟΥΣ ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΥΣ

Η ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ

Οδήγησαν στην αυτοκτονία εργάτρια για μια τυρόπιτα

Η είδηση στα κανάλια έλεγε ότι 20χρονη υπάλληλος έφυγε απο τη δουλειά της, πήγε σπίτι, φίλησε το βρέφος της και ανέβηκε στην βεράντα και έπεσε απο την τρίτο όροφο και σκοτώθηκε. Αυτό που δεν ειπώθηκε στα περισσότερα κανάλια ήταν ότι ο λόγος που πήγε σπίτι ήταν γιατί απο λύθηκε απο τη δουλειά της. Και αυτό που κανείς δεν τόλμησε να πεί ήταν ο λόγος της απόλυσης της. Όπως ειπώθηκε από συναδέλφους της, η διεύθυνση την "έπιασε" έπ' αυτοφώρω μέσω κάμερας να τρωει κάτι από τον φούρνο.

Είναι τραγικό. Έσπρωξαν ένα άνθρωπο στο θάνατο γιατί έφαγε μια τυρόπιτα απο αυτές που ψήνει όλη μέρα. Κατά πάσα πιθανότητα, την ίδια μέρα η εταιρεία ανακοίνωνε μια γενναία εισφορά στο «Ραδιομαραθώνιο της Αγάπης». Είναι ψεύτες και υποκριτές.

Αυτό το μοναδικό γεγονός δείχνει τόσο καθαρά πόσο ταξικοί είναι οι άγραφοι και οι γραπτοί νόμοι.

Βέβαια το ζήτημα δεν ήταν η αξία του προϊόντος. Έτσι κι' αλλιώς όσα, από κάποια είδη δεν πωληθούν, στο τέλος της μέρας πάνε στα σκουπίδια.

Είναι η επιβολή από την διεύθυνση της συνείδησης στους εργαζόμενους πως ότι παράγεται ή ότι πωλείται στο χώρο δουλειάς τους, είναι περιουσία της ιδιοκτήτριας εταιρείας και παραβίαση αυτής της αρχής αποτελεί αδίκημα που τιμωρείται και με την εσχάτη των ποινών.

Η προσπάθεια επιβολής σκληρής πειθαρχίας και απόλυτου ελέγχου πάνω στους εργαζόμενους γίνεται με κάθε θεμιτό και αθέμιτο τρόπο. Με την τρομοκρατία, τον εκβιασμό της αναγκαστικής άδειας ή της απόλυσης και με την χρησιμοποίηση υπαλλήλων εναντίον συναδέλφων τους με δωροδοκίες και άλλα μέσα:

Κάμερες που παρακολουθούν και καταγράφουν σε κασέτες ότι γίνεται στο κατάστημα, πράγμα που κρατεί σε διαρκή ένταση και άγχος το προσωπικό, όταν π.χ το αφεντικό είναι στο γραφείο και τηλεφωνεί στη ταμία για να της πει την ώρα που πήρε μια μπουκάλα νερό να πιει, ότι αυτό απαγορεύεται ή για να της πει "μην κοιμάσαι ο πελάτης κάτι ψάχνει".

Σε φούρνο που δουλεύω, κάθε λίγους μήνες υπενθυμίζεται με επιστολές στις υπεύθυνες των πρατηρίων, ότι πρέπει να καταβάλλεται από όλο το προσωπικό ολόκληρο το αντίτιμο των αγορών τους και ότι η τηλεοπτική κασέτα αποτελεί δια νόμου αποδεικτικό στοιχείο στο δικαστήριο.

Οι επιστολές πέφτουν απανωτές στους υπαλλήλους: Για καθυστέρηση στην προσέλευση στην δουλειά, για μη επαρκή δήθεν καθαρισμό των μηχανημάτων ή του χώρου του εργαστηρίου, για πρόστιμο που επιβλήθηκε στην εταιρεία από το υγειονομείο λόγω αμέλειας του προσωπικού. Η ποινή. Αποκοπές από τον μισθό, αναγκαστικές άδειες ή άμεση απόλυση.

Το σχόλιο ανάμεσα στους εργαζόμενους για κάποιο νεοπροσληφθέντα είναι: για πόσο καιρό;

Και αυτά όλα δεν συμβαίνουν μόνο στη δική μου δουλειά γιατί τα αφεντικά είναι απο φυσικού τους ιδιαίτερα σκληρά. Ο αδυσώπητος ανταγωνισμός που υπάρχει ανάμεσα στα αρτοποιεία που ξεφυτρώνουν σαν μανιτάρια μέσα σε συνθήκες οικονομικής κρίσης, τους κάνει πραγματικά αδίστακτους. Το προσωπικό που εργοδοτούν είναι το μίνιμουμ, με αποτέλεσμα την εντατικοποίηση της δουλειάς, και αυτά με πενιχρούς μισθούς. Η "δεξαμενή" ανέργων τους προσφέρει την δυνατότητα να χρησιμοποιούν την απόλυση για "ψύλλου πήδημα" σαν ένα ισχυρό όπλο για την επιβολή του νόμου και της τάξης.

Με κανένα τρόπο όμως τα αφεντικά δεν είναι παντοδύναμα. Πάντα οι εργαζόμενοι βρίσκουν χίλιους τρόπους να "σπάσουν" τον κλοιό που τους σφίγγει. Αυτό όμως δεν αρκεί.

Χρειάζεται οι συντεχνίες να πάρουν την πρωτοβουλία για να οργανώσουν αυτό τον κόσμο ώστε να μπορέσει να παλέψει συλλογικά για την κατάργηση των απάνθρωπων κανονισμών και για καλύτερο ωράριο.

Π. Σκουφή

Η μεταθανάτια «δολοφονία» της Χρυσαυγής

Η Χρυσαυγή Ζαρζούρ, φορέας του Aids, σκοτώθηκε σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα, χαράματα στις 19 του περασμένου Οκτώβρη.

Πριν ενάμισι περίπου χρόνο, η Χρυσαυγή κατηγορήθηκε ότι παρόλο που ήταν φορέας του Aids δεν έπαιρνε τις απαραίτητες προφυλάξεις, δεν ενημέρωνε τους ερωτικούς της συντρόφους και ότι εκδίδετο επί χρήμασι.

Τότε τα ΜΜΕ δεν έχασαν ευκαιρία να τη διαπομπεύσουν πριν καν δικαστεί χαρακτηρίζοντας τη σαν την «27χρονη φορέα του Aids που πρόσφερε δωρεάν σεξ». Κανένας δεν μπορεί να ξεχάσει τη σκηνή με την αστυνομικίνα με τα πλαστικά γάντια που την συνόδευε στο δικαστήριο. Κι όμως όλες οι κατηγορίες κατάρρευσαν αφού κανένας δεν μολύνθηκε απο την Χρυσαυγή και οι κατηγορίες για πορνεία αποδείχτηκαν εντελώς αβάσιμες. Παρόλα αυτά το δικαστήριο, πατώντας πάνω σε ένα νόμο της αγγλοκρατίας, την καταδίκασε σε φυλάκιση η οποία μετατράπηκε σε περιορισμό στη "Γρηγόριο Κλινική" για εννιά μήνες.

Ο πρόσφατος φρικτός θάνατος της δεν εμπόδισε τα ΜΜΕ, εκτός απο ελάχιστες εξαιρέσεις, να την ξαναλιθοβολίσουν ακόμα και νεκρή ξερνώντας το φαρμάκι τους. Τα ΜΜΕ παρουσίασαν τη Χρυσαυγή να σκορπά τον θάνατο ακόμα και νεκρή η δε αστυνομία έβαλε κίτρινες κορδέλες γύρω απο το αυτοκίνητο γράφοντας «προσοχή μην αγγίζετε», ενώ η ιατροδικαστής αποφάνθηκε πως το αυτοκίνητο έπρεπε να καεί παρόλο που σα γιατρός θάπρεπε επίσης να ξέρει πως ο ιός του Aids δε ζει σε περιβάλλον ατμόσφαιρας.

Αυτή η αντιμετώπιση ενάντια στους φορείς του Aids δεν είναι τυχαία. Επειδή είναι μια αρρώστια που μεταδίδεται κύρια με την σεξουαλική επαφή, οι κυβερνήσεις βρήκαν την ευκαιρία να ηθικολογήσουν προτρέποντας τον κόσμο να μην έχει πολλούς ερωτικούς συντρόφους και ότι η καλύτερη πρόληψη είναι η θαλπωρή της οικογένειας. Αποκορύφωμα είναι η προκατάληψη ενάντια στους ομοφυλόφιλους παρά το ότι στατιστικά έχει αποδειχτεί ότι το 90% των φορέων είναι ετεροφυλόφιλοι.

Γι΄ αυτό και αρκετοί φορείς, που χρειάζονται ιατρική περίθαλψη είτε γιατί τραυματίστηκαν είτε γιατί πρέπει να χειρουργηθούν, δε λένε ότι έχουν Aids γιατί φοβούνται ότι δε θα τύχουν της σωστής ιατρικής περίθαλψης και σίγουρα θα διαπομπευτούν απο τα ΜΜΕ που θα τρυπώσουν με τον πιο χυδαίο τρόπο μέσα στην ιδιωτική τους ζωή.

Η εξάπλωση του Aids έφτασε σε δραματικούς αριθμούς γιατί οι προτεραιότητες των κυβερνήσεων σε όλο τον κόσμος δεν είναι η υγεία του κόσμου αλλά το κέρδος.

Απ΄ την πρώτη στιγμή ήταν καθαρό ότι η ασθένεια δύσκολα μπορεί να μεταδοθεί και μόνο μέσω της σεξουαλικής επαφής και τους μολυσμένου αίματος. Ήταν επίσης φανερό ότι το Aids ήταν απειλή για τον καθένα ανεξάρτητα τις σεξουαλικές του προτιμήσεις ή δραστηριότητες. Φτάσαμε στο 2000 κι ακόμα να βρουν το φάρμακο ή εμβόλιο.

Αυτό που φταιει δεν είναι η πολυπλοκότητα του ιού αλλά οι προτεραιότητες του καπιταλισμού. Ο αντιπρόεδρος του μονοπωλίου φαρμάκων Χόφμαν Λα Ρος ομολογεί κυνικά το 1986, όταν ρωτήθηκε γιατί δεν γίνονται συστηματικές έρευνες για Aids: «Πρέπει να καταλάβετε ότι μία αγορά μόλις ενός εκατομμυρίου ανθρώπων δεν είναι αρκετά ενδιαφέρουσα»! Άφησαν την αρρώστια να εξαπλωθεί γιατί έπρεπε πρώτα να εξασφαλιστεί η αγορά για να καλυφτούν τα κέρδη απο τις πωλήσεις. Ορίστε ποιοι ειναί οι επικίνδυνοι και όχι η κάθε Χρυσαυγή που η απομόνωση στην οποία την έριξαν ήταν χειρότερη και απο την ίδια την αρρώστια.

Το αυτοκίνητο της Χρυσαυγής με την πινακίδα που προειδοποιεί "προσοχή μην αγγίζετε". Αργότερα διατάχθηκε το κάψιμο του για λόγους "ασφάλειας"

Η άρχουσα τάξη μόνο με ηθικολογία και τρομοκρατία αντιμετωπίζει το Aids. Η καλύτερη μέθοδος για να αποφύγουμε το Aids είναι οι αγώνες των εργαζομένων για να δοθούν περισσότερα λεφτά για την υγεία και την έρευνα για φάρμακα.

Δήμητρα Χριστοδούλου

Αυτό το καψόνι δεν θα είναι το τελευταίο

Τον περασμένο μήνα αποκαλύφθηκε ακόμη ένα περιστατικό κακοποίησης νεοσυλλέκτων απο «παλιούς» στρατιώτες που τους υποβάλανε σε καψόνι. Οι παλιοί στρατιώτες τιμωρήθηκαν με δεκαήμερη φυλάκιση και ίσως να τους επιβληθεί κι άλλη ποινή απο το στρατοδικείο.

Ο υπουργός Άμυνας, Σωκράτης Χάσικος, σε δηλώσεις του ανέφερε πως τέτοιου είδους "δοκιμασίες" αποτελούν παρελθόν για τις ένοπλες δυνάμεις και γι' αυτό δήλωσε πως όταν εντοπίζονται τέτοιου είδους περιστατικά θα τα πατάσσει αμείλικτα.

Όμως η πραγματικότητα ειναι ότι τα περιστατικά κακοποίησης φαντάρων δεν ειναι κατι που αποτελεί παρελθόν αλλά ούτε και εμφανίζονται μεμονωμένα. Οποιοσδήποτε έκανε θητεία έχει δει τέτοια περιστατικά κακοποίησης απο αξιωματικούς σε στρατιώτες και απο "παλιούς" σε "νέους". Παρόλο που τέτοια φαινόμενα ειναι συχνά δεν καταγγέλλονται εύκολα απο τα θύματα. Μάλιστα στα επίλεκτα σώματα, Ο.Υ.Κ, Λ.Ο.Κ. και στη Στρατονομία όπου το κάθε παράπτωμα τιμωρείται με ξύλο, ειναι καθιερωμένη η «νύχτα του Αγίου Βαρθολομαίου» όπου οι παλιοί με την ευλογία πάντα των ανωτέρων τους ορμούν στους θαλάμους των νεοσύλλεκτων και τους αλλάζουν τα φώτα στο ξύλο.

Ο κ. Χάσικος μπορεί να δηλώνει ότι θα πατάξει τέτοιου είδους φαινόμενα και ότι οι υπεύθυνοι θα τιμωρούνται αμείλικτα αλλά κατι τέτοιο δεν πρόκειται να γίνει. Παρόλο που η ενέργεια των παλιών φαντάρων να κακοποιήσουν νεοσύλλεκτους ειναι απαράδεκτη και καταδικαστέα, οι πραγματικές ευθύνες βαραίνουν την ίδια την Εθνική Φρουρά και τους αξιωματούχους της.

Ο ρόλος του στρατού στον καπιταλισμό, όπως και των άλλων κατασταλτικών μηχανισμών, αστυνομία, δικαστήρια, ειναι να στηρίζουν την εξουσία και τις επιλογές της άρχουσας τάξης. Να στηρίζουν ένα σύστημα στο οποίο μια μικρή μειοψηφία, οι κεφαλαιοκράτες, εκμεταλλεύονται και καταπιέζουν την πλειοψηφία της κοινωνίας την εργατική τάξη. Γι' αυτό και οι στρατιώτες που οι περισσότεροι προέρχονται απ' αυτά τα στρωματά (τα παιδία της άρχουσας τάξης συνήθως «βολεύονται» σε κάποια γραφεία ή σε θέσεις όπου δεν έχουν να υποστούν τα όσα υποφέρουν οι υπόλοιποι) δεν πρέπει να ειναι σε θέση να κρίνουν και να αμφισβητήσουν το ρόλο του στρατού. Γι' αυτό και θέλουν να τσακίσουν την προσωπικότητα των νέων και να τους μετατρέψουν σε άβουλα όντα που θα υπακούσουν κάθε εντολή όσο παράλογη και αν ειναι αυτή.

Οι ευθύνες βαραίνουν το υπουργείο Άμυνας και το ΓΕΕΦ που για να στηρίξει τις επιλογές της άρχουσας τάξης εντατικοποιούν τις ασκήσεις και δίνουν όλο και περισσότερη έμφαση στην πειθαρχία αντιγράφοντας ακόμη και Ναζιστικά πρότυπα, που σύμφωνα με τον αρχηγό της Ε.Φ. Δήμου όπως έγραφε σε επιστολή προς τους εφέδρους: « *Ο γερμανικός στρατός στον 2ο Παγκόσμιο Πόλεμο κατάφερε να σαρώσει την Ευρώπη, αν και ήταν λιγοστός, με ένα μόνο όπλο, την ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ*» (τα κεφαλαία δικά του). Αυτοί ειναι οι πραγματικοί υπεύθυνοι για τα κρούσματα καψονιού, τα ατυχήματα που συμβαίνουν λόγω των αυξανόμενων ασκήσεων και ακόμη για τις αυτοκτονίες των φαντάρων που δεν αντέχουν άλλο αυτή την τρελά που βλέπουν να ξεδιπλώνεται μπροστά τους.

Σίγουρα κανένας δεν πρέπει να μείνει απαθής μπροστά σ' αυτά τα εγκλήματα που διαπράττονται σε βάρος των φαντάρων. Όμως πώς μπορεί να μπει ένα τέλος στα καψόνια, τα ατυχήματα και τις αυτοκτονίες; Δεν θα φτάσουμε πουθενά αν προσπαθούμε να συμμορφώσουμε τους στρατοκράτες ώστε να βάλουν ένα τέλος σε αυτά τα φαινόμενα, που οι ίδιοι και το σύστημα τους δημιουργούν. Αυτό που χρειάζεται ειναι ν' αγκαλιάσει το εργατικό κίνημα τους φαντάρους και να παλέψει για ελεύθερο συνδικαλισμό στο στρατό, μείωση της θητείας, κατάργηση των εφεδρειών και ενάντια στο χαράτσι της "έκτακτης εισφοράς για την άμυνα". Χρειάζεται να παλέψουμε ενάντια στους εξοπλισμούς, την στρατικοποίηση και την πολεμοκαπηλεία που φέρνουν την απειλή του πολέμου πιο κοντά.

Ν.Μ. (99Β Ε.Σ.Σ.Ο)

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

Το προγραμμα των εργατών

ενάντια στη κυβέρνηση της μάσας και των σκανδάλων

Νέο αντιλαϊκό φορολογικό πακέττο ετοιμάζει η κυβέρνηση, με αύξηση των φόρων κατανάλωσης και του ΦΠΑ. Ηδη έχει αυξήσει το φόρο κατανάλωσης των πετρελαιοειδών προκαλώντας αλυσιδωτές αυξήσεις σε μια σειρά είδη πρώτης ανάγκης.

Ο Υπουργός Οικονομικών μας «υπόσχεται» ότι μέχρι τον επόμενο χρόνο ο ΦΠΑ πρέπει να φτάσει στο 12% απο το 8% που είναι σήμερα και οτι θα επιβάλουν ΦΠΑ και στα προϊόντα που σήμερα έχουν μηδενικό συντελεστή. Ισχυρίζεται ότι αυτά τα μέτρα είναι απαραίτητα για να μειωθούν τα κρατικά ελλείματα που έχουν ξεπεράσει τους δείχτες του Μάαστριχτ και για να μπορέσουν να γίνουν έργα.

Απο παλιότερη κινητοποίηση ενάντια στις φορολογίες και την αύξηση του ΦΠΑ που επέβαλε η κυβέρνηση Κληρίδη

Τα ελλείματα

Αυτά είναι παραμύθια. Αυτοί που φταίνε για τα ελλείματα είναι πρώτα και κύρια οι ίδιοι που με τα σκάνδαλα και την διαφθορά έχουν καταβροχθίσει δεκάδες εκατομμύρια. Φταίνε αυτοί που χαρίζουν εκατομμύρια στους κεφαλαιοκράτες σε επιδοτήσεις και φοροαπαλλαγές. Μόνο απο την κατάργηση του 3% του ΚΟΤ οι ξενοδόχοι αρπάζουν 17 εκατομμύρια το χρόνο. Οταν στο παρελθόν είχε πέσει η τιμή του πετρελαίου στις διεθνείς αγορές εμείς συνεχίζαμε να πληρώνουμε τα καύσιμα πιο ακριβά και τα κέρδη τα επωφελούνταν οι εταιρίες. Παρόμοια "δώρα" κάνει η κυβέρνηση στους βιομήχανους, τους τραπεζίτες, τους εμπόρους, τους χρηματιστές.

Τα ελλείματα διογκόνωνται ακόμη απο τους εξοπλισμούς και τα πολεμοκάπηλα παιχνίδια τους. Ξοδεύουν εκατοντάδες εκατομμύρια για πυραύλους, τάνκς και ένα σωρό άλλα άχρηστα εργαλεία θανάτου, και τσιγκουνεύονται να δώσουν 600 λίρες να κάνουν μιά διάβαση πεζών και αφήνουν να σκοτώνεται ένα 9χρονο παιδί που γύριζε απο το σχολείο του στη Λάρνακα. Πετάνε κυριολεχτικά εκατομμύρια για να οργανώνουν ασκήσεις και φιέστες σαν τον Νικηφόρο και δυσκολεύονται να διορίσουν ένα δάσκαλο στο δημοτικό σχολείο του Κάμπου.

Λεφτά υπάρχουν

Μας δουλεύουν πατόκορφα. Λεφτά υπάρχουν απλώς δεν θέλουν να τα πάρουν απο αυτούς που τα έχουν. Αντίθετα τους δίνουν και άλλα. Οι πλούσιοι γίνονται πλουσιότεροι και οι φτωχοί φτωχότεροι.

Οι κερδοσκόποι του χρηματιστήριου πολλαπλασιάζουν τα κέρδη τους με αστρονομική ταχύτητα. Εκατομμύρια και δισεκατομμύρια έχουν αρπάξει οι μεγαλοκαρχαρίες και οι διάφοροι παράγοντες που τους κάνουν πλάτες. Αν η κυβέρνηση φορολογούσε τα κέρδη του χρηματιστήριου, με ένα ποσοστό 10% που είναι μικρότερο απο το ποσοστό με το οποίο φορολογεί τα εισοδήματα των εργαζομένων θα εξασφάλιζε 100 εκατομμύρια λίρες, μόνο για τους 8 πρώτους μήνες του 1999. Ποσό που είναι πολύ μεγαλύτερο απ' τα 78 εκατομμύρια που θα πάρει απο το νέο φορολογικό πακέττο για ολόκληρο τον επόμενο χρόνο.

Τους πλούσιους, τους κερδοσκόπους και τους μεγαλοκαρχαρίες να φορολογήσει η κυβέρνηση, και όχι τους εργαζόμενους και τους συνταξιούχους. Αν θέλει να μειώσει τα ελλείματα ας κάνει περικοπές στους εξοπλισμούς και όχι στον τομέα της Υγείας και της Παιδείας.

Κάτι τέτοιο όμως δεν θα το κάνει απο μόνη της. Είναι μια κυβέρνηση των αφεντικών που φροντίζει για τα συμφέροντα της τάξης της και προσπαθεί να φορτώσει τα βάρη της οικονομικής κρίσης στις πλάτες των εργαζομένων.

Χρειάζεται να την εξαναγκάσουμε. Για να το πετύχουμε χρειαζόμαστε μια πολιτική που να εκφράζει τα συμφέροντα της εργατικής τάξης και να στηρίζει τους αγώνες της. Μιά πολιτική που να μην περιορίζεται απλά στο να ζητά κάποια «αντισταθμιστικά» μέτρα και παροχές για να δεχτεί τις φορολογίες όπως κάνει το ΑΚΕΛ.

Ετσι και αλλοιώς αυτή η κυβέρνηση δεν έχει κανένα πρόβλημα να εξαγγέλλει μελλοντικές παροχές και δεκάχρονα πλάνα έργων αφού έτσι και αλλοιώς δεν συνηθίζει να κρατά τις υποσχέσεις της.

Πρόγραμμα δράσης

Μπορούμε και πρέπει να δώσουμε την δική μας εναλλαχτική πρόταση στη κρίση του καπιταλισμού. Να δώσουμε την εργατική απάντηση στους προϋπολογισμούς λιτότητας, τα φορολογικά πακέτα, τις απολύσεις, τις ιδιωτικοποιήσεις και τα άλλα οικονομικά μέτρα. Χρειαζόμαστε ένα Πρόγραμμα Δράσης με αιτήματα που να κοντράρουν συγκεκριμένα τις επιλογές της άρχουσας τάξης και της κυβέρνησης και να προτείνει τις δικές μας επιλογές.

Ενα πρόγραμμα δράσης που να ενώνει όλους τους εργαζόμενους και τις μάχες που δίνουν, σε ένα κεντρικό πολιτικό προσανατολισμό: Φορολογήστε τους πλουσιους, να πληρώσουν για την κρίση οι καπιταλιστές που την δημιούργησαν και όχι οι εργαζόμενοι.

Ενα πρόγραμμα δράσης που να διεκδικά:

35ωρο και αυξήσεις: Αυτό είναι ένα άμεσο και ρεαλιστικό μέτρο ενάντια στην ανεργία γιατί θα δημιουργήσει χιλιάδες νέες θέσεις εργασίας.

Οχι στις ιδιωτικοποιήσεις: Να σταματήσουν άμεσα όλες οι διαδικασίες για ξεπούλημα των επιχειρήσεων κοινής οφελείας όπως οι Κυπριακές Αερογραμμές, η ΑΤΗΚ, η ΑΗΚ, τα λιμάνια κλπ.

Δαπάνες για Υγεία-Παιδεία: Μόνο με δραστική αύξηση των δαπανών μπορούν να ξεπεραστούν τα χάλια στα οποία οδηγήσαν αυτούς τους τομείς.

Φορολογήστε τους πλούσιους: Αυτά τα αιτήματα μπορούν να ικανοποιηθούν άμεσα αν φορολογήσουν τους πλούσιους και την Εκκλησία, τα κέρδη, τη μεγάλη κινητή και ακίνητη περιουσία.

Μείωση στρατιωτικών δαπανών: Τεράστια ποσά σπαταλούνται κάθε χρόνο σε εργαλεία θανάτου, που το μόνο που κάνουν είναι να αυξάνουν την ένταση και να φέρνουν τον πόλεμο πιό κοντά. Τα ποσά αυτά θα μπορούσαν να διατεθούν για να λύσουν πολλά προβλήματα και να βελτιώσουν σημαντικά τη ζωή των απλών ανθρώπων.

Βέβαια αυτά τα αιτήματα δεν πρόκειται να γίνουν δεχτά απο την κυβέρνηση και τους εργοδότες. Η μόνη δύναμη που μπορεί να τα επιβάλει είναι η εργατική τάξη.

Γι αυτό χρειάζονται δυναμικές απεργίες, καταλήψεις διαδηλώσεις και μαζική συμπαράσταση και αλληλεγγύη σε κάθε κομμάτι που συγκρούεται και αμφισβητεί τις επιλογές τις κυβέρνησης και των αφεντικών.

Μέσα απ' αυτούς τους αγώνες ανοίγει και η προοπτική να ξεφορτωθούμε την κυβέρνηση. Σήμερα η μεγάλη πλειοψηφία των εργαζομένων είναι αντίθετη με την κυβέρνηση και θέλει να την δεί να φεύγει.

Το Πρόγραμμα Δράσης χτίζει την ταξική ενότητα των εργατών στη δράση και δίνει τη δυνατότητα να εκφραστεί αυτή η αντικυβερνητική διάθεση. Καμιά κυβέρνηση δεν μπορεί να κυβερνήσει όταν βρίσκεται καθημερινά αντιμέτωπη με απεργίες, καταλήψεις και διαδηλώσεις χιλιάδων εργαζομένων.

Σ' αυτή τη προσπάθεια χρειάζεται να στρατευτεί ο κάθε αγωνιστής της εργατικής τάξης και της νεολαίας, προωθώντας το πρόγραμμα δράσης και οργανώνοντας γύρο απο αυτό.

ΕΚΔΗΛΩΣΗ

Η πάλη για το σοσιαλισμό στο 2000

Για μια αριστερά της επανάστασης και του διεθνισμού

Παρασκευή 3 Δεκέμβρη, ωρα 7:30μμ

Σκαλί Αγλαντζιάς

Ομιλητής: Ντίνος Αγιομαμίτης

Συμμετέχουν: συνδικαλιστές απο τα σχολεία, τα ξενοδοχεία, τους οργανισμούς κοινής ωφέλειας

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΞΟΡΜΗΣΗ

Στις 2455 λίρες έφτασε μέχρι σήμερα το ποσό που μαζεύτηκε για την οικονομική εξόρμηση μας.

Ευχαριστούμε όλους τους συντρόφους και φίλους που πρόσφεραν την ενίσχυση τους.

Πλησιάζουμε προς το τέλος της εξόρμησης και έχουμε καλύψει το 50% του στόχου μας για το 1999. Ειμαστε σίγουροι ότι με την δική σας βοήθεια θα τον καλύψουμε πλήρως μέχρι το τέλος του χρόνου.

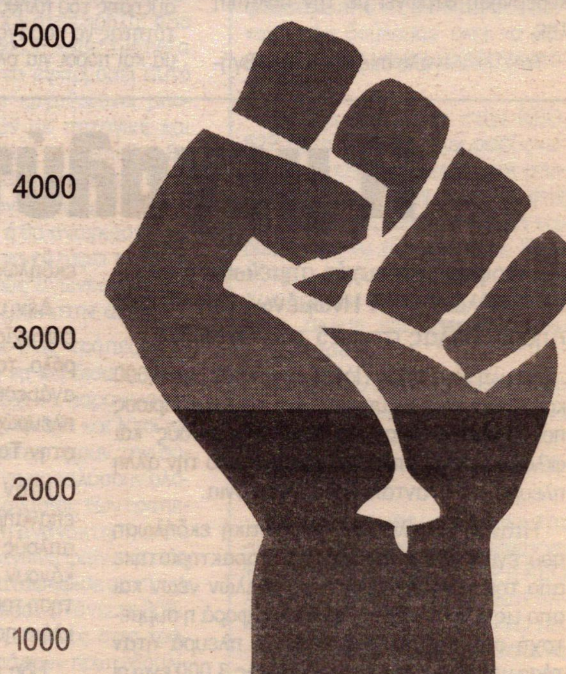

Η Κυβέρνηση Κληρίδη, το μεγαλύτερο σκάνδαλο

Τα σκάνδαλα που βγαίνουν τις τελευταίες μέρες στην φόρα, έχουν συγκλονίσει το κόσμο. Υπουργοί, βουλευτές, κόμματα, στελέχη των κομματών, γενικοί διευθυντές υπουργείων και ο περίγυρος τους, βρίσκονται πλεγμένοι σε σκάνδαλα και κυκλώματα διαφθοράς. Οσο κι'αν η κυβέρνηση δηλώνει ότι η ίδια δεν έχει καμιά ευθύνη, η πραγματηκότητα είναι ότι κανείς δεν μπορεί να κρύψει ότι αυτή η κυβέρνηση με την πολιτική της ανοίγει το δρόμο στα σκάνδαλα και τη διαφθορά.

Το τελευταίο μπαράζ των σκανδάλων άνοιξε με την είσοδο της ΛΟΥΗΣ στο χρηματιστήριο. Ο πρώην Υπουργός συγκοινωνιών Ιεροδιακόνου, τα κόμματα ΔΗΣΥ, ΔΗΚΟ, αρκετοί διευθυντές υπουργείων και δημόσιων υπηρεσιών, βρέθηκαν να έχουν στην κατοχή τους χιλιάδες μετοχές της ΛΟΥΗΣ με την μέθοδο της ιδιωτικής τοποθέτησης. Σχεδόν όλοι οι αξιωματούχοι που βρίσκονται επικεφαλής των κρατικών υπηρεσιών που χρισημοποιά η ΛΟΥΗΣ για τις επιχειρηματικές της δραστηριότητες βρέθηκαν να έχουν χαριστικά μετοχές και με την είσοδο της εταιρίας στο χρηματιστήριο κέρδισαν δεκάδες χιλιάδες λίρες από την μια μέρα στην άλλη.

Μετά το θόρυβο που προκλήθηκε η κυβέρνηση αναγκάστηκε να πεί ότι θα γίνει έρευνα για να διαπιστωθεί κατα πόσο υπάρχουν ευθύνες για τους κρατικούς αξιωματούχους που πήραν χαριστικά μετοχές. Σήμερα ο Γενικός Εισαγγελέας δηλώνει ότι είναι δύσκολο να αποδεικτεί ποινικά οτι αυτοί που πήραν χαριστικά τις μετοχές, χρησιμοποίησαν την θέση τους για να εξυπηρετήσουν την εταιρία ΛΟΥΗΣ.

Ακόμα όμως και στην περίπτωση που κάποιοι κρατικοί αξιωματούχοι βρεθούν ένοχοι (πράγμα απίθανο), το σκάνδαλο δεν είναι ότι κάποιοι λαδώνονται αλλά η ίδια η πολιτική της κυβέρνησης. Το φάτε να φάμε, είναι σήμερα σε απλή γλώσσα το κύριο χαρακτηριστικό της πολιτικής της κυβέρνησης. Είναι η κυβέρνηση των ιδιωτικοποιήσεων και των ξεπουλημάτων. Είναι η κυβέρνηση που θέλει να δωρίσει σήμερα τις μεγάλες κερδοφόρες δημόσιες υπηρέσιες, ΑΤΗΚ, Αερογραμμές, λιμάνια, ταχυδρομεία, σε μεγάλες ιδιωτικές εταιρίες και οικονομικούς ομίλους όπως είναι η ΛΟΥΗΣ, ο Λανίτης κ.α. Οι χαριστικές μετοχές, οι μίζες, τα λαδώματα είναι μέρος αυτής της διαδικασίας που η κυβέρνηση στρώνει με την πολιτική της.

Το άλλο μεγάλο σκάνδαλο που βγήκε στην επιφάνεια αυτές τις μέρες είναι η υπόθεση με τις υπερτιμολογήσεις των φαρμάκων. Εδώ και κάποια χρόνια ο κόσμο πλήρωνε τα φάρμακα στις διπλάσιες και τριπλάσιες τιμές από ότι το κανονικό με αποτέλεσμα κάποιες μεγάλες εταιρίες εισαγωγής φαρμάκων να θησαυρίζουν. Οσο κι'αν γίνεται προσπάθεια να πέσει στα μαλακά αυτό το σκάνδαλο, οι ευθύνες της κυβέρνησης δεν μπορούν να κρυφτούν. Ολη την προηγούμενη περίοδο το κεντρικό στην πολιτική του υπουργείου υγείας και της κυβέρνηση ήταν το περίφημο ζήτημα της πολυφαρμακίας. Οτι δηλαδή ο κόσμος καταναλώνει περισσότερα φάρμακα απ' οτι χρειάζεται. Την ώρα που οι εταιρίες φαρμάκων θησάυριζαν στην πλάτη μας από τις υπερτιμολογήσεις η κυβέρνηση κατηγορούσε τους αρώστους ότι καταναλώνουν πολλά φάρμακα.

Δεν είναι όμως μόνο αυτό. Η πολιτική της κυβέρνησης στο χώρο της υγείας με την λιτοτητα, τις περικοπές και τις ιδιωτικοποιήσεις οδηγά το τομέα της δημόσιας υγείας στη διάλυση. Αυτό είναι που ανοίγει το δρόμο στο καθέ ιδιώτη επιχειρηματία να κάνει την πάζα του. Το σκάνδαλο με τα φάρμακα είναι μόνο ένα μικρό

δείγμα του τι θα σημαίνει για τον απλό κόσμο η πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων που προωθεί η κυβέρνηση.

Το κερασάκι στην τούρτα των σκανδάλων είναι το κύκλωμα με τις πλαστές βίζες και την εκμετάλλευση γυναικών από τις Ανατολικές χώρες. Ο λειτουργός μετανάστευσης, αξιωματικοί της αστυνομίας, ο αδελφός του Αναστασιάδη, ο πρώην Κεντρικός Οργανωτικός του ΔΗΣΥ, Τσαγγαρίδης, φαίνεται να είναι μπλεγμένοι στο κύκλωμα με τις πλαστές βίζες ενω ο αναπληρωτής προέδρος του, Π.Δημητρίου μεσολάβησε για να δωθεί άδεια για υπεράκτια εταιρία σε Λιβάνιο επιχειρηματία που σύμφωνα με τη ΚΥΠ είχε διασυνδέσεις με τη μαφία.

Οι ρατσιστική πολιτική με την οποία η κυβέρνηση αντιμετωπίζει το θέμα των ξένων εργατών ανοίγει το δρόμο για όλα αυτά τα κυκλώματα και στους διάφορους κομπιναδόρους που πλουτίζουν από την εκμετάλλευση των ξένων εργατών. Την ώρα που ο λειτουργός μετανάστευσης οργάνωνε τις ρατσιστικές απελάσεις και τις διώξεις ενάντια σε φτωχούς ξένους εργατές, την ώρα που η αστυνομία ξηλοφόρτωνε τους ναυαγούς στα κελία της Λάρνακας, την ίδια ώρα θησάυριζαν εκμεταλλευόμενοι τις ανάγκες αυτών των ανθρώπων.

Οσο κι'αν προσπαθεί η κυβέρνηση να μας πείσει ότι δεν ευθύνεται για τα σκάνδαλα, η πραματικότητα δείχνει το αντίθετο. Γι'αυτό δεν πρέπει να έχουμε την παραμικρή αυταπάτη για την πρόθεση της να ξεκαθαρίσει τα σκάνδαλα και την διαφθορά.

Η προοπτική που μπορεί να ανοίξει το δρόμο σήμερα για το ξεκαθάρισμα των σκανδάλων μπορεί να έρθει μόνο μέσα από την πάλη ενάντια στην κυβέρνηση και την πολιτική της. Η πάλη ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις, την λιτότητα και τις περικοπές, η πάλη ενάντια στο ρατσισμό και τις ρατσιστικές απελάσεις είναι που θα βάλει φραγμό στα σχέδια των κερδοσκόπων και των κομπιναδόρων.

Πέτρος Μιχαήλ

Απειλεί ο υπερπληθυσμός τον πλανήτη;

Η πρόσφατη έκθεση του Ταμείου για τον Πληθυσμό του ΟΗΕ (UNFPA) αναφέρει πως απο το 1960 μέχρι σήμερα ο πληθυσμός της γης έχει διπλασιαστεί. Η ίδια έκθεση προβλέπει πως μέχρι το 2050 ο πληθυσμός πάνω στη γη θα ειναι μεταξύ 7.3 και 10 δισεκατομμύρια, με πιο πιθανό αριθμό τα 8.9 δισεκατομμύρια.

Περισσότεροι απο 1 δισεκατομμύριο άνθρωποι ζουν χωρίς να ειναι σε θέση να καλύψουν τις βασικές τους ανάγκες ενώ σύμφωνα με την έκθεση, απο τα 6 δισεκατομμύρια του παγκόσμιου πληθυσμού, τα 900 εκατομμύρια αντιμετωπίζουν το φάσμα της πείνας και 1,3 δισεκατομμύρια ζουν σε συνθήκες απόλυτης φτώχειας.

Η έκθεση έχει ξαναφέρει στο προσκήνιο τις θεωρίες του Μάλθους, που προβλέπουν πως ο ρυθμός αύξησης του πληθυσμού ειναι μεγαλύτερος απο το ρυθμό αύξησης της παραγωγής, και έτσι θα οδηγηθούμε αναπόφευκτα στην πείνα. Ειναι όμως έτσι τα πράγματα;

Ειναι αποδεδειγμένο πως καμιά σχέση δεν υπάρχει μεταξύ του ρυθμού αύξησης του πληθυσμού και της δυνατότητας να παράγονται αρκετά τρόφιμα και πόροι για όλους, αντίθετα η γη έχει τη δυνατότητα να συντηρήσει πολύ μεγαλύτερους πληθυσμούς απο αυτούς που προβλέπει η έκθεση των ΗΕ. Το πρόβλημα δεν ειναι ότι δεν υπάρχουν αρκετά για όλους, αλλά ότι δεν υπάρχει δίκαιη κατανομή των αγαθών.Το χαρακτηριστικό του καπιταλισμού στις μέρες μας ειναι η υπερπαραγωγή με αποτέλεσμα εκατομμύρια τόνοι τροφίμων να θάβονται στις χωματερές για να μην πέσουν οι τιμές. Όσο για το περιβάλλον, οι καπιταλιστές που έχουν ως μόνο στόχο το κέρδος, δεν ενδιαφέρονται να χρησιμοποιούν μεθόδους ασφαλείς για το περιβάλλον που θα μειώσουν τα κέρδη τους.

Ειναι χαρακτηριστικό πως ο πληθυσμός της γης δεν αυξανόταν πάντοτε με τον ίδιο ρυθμό. Χρειάστηκαν 123 χρόνια (απο το 1804 μέχρι το 1927) για να διπλασιαστεί ο πληθυσμός απο το ένα στα δυο δισεκατομμύρια. Η μεγάλη αύξηση του πληθυσμού απο το 1960 μέχρι σήμερα ακολούθησε τη μεγάλη επέκταση του καπιταλισμού. Σε όλο αυτό το διάστημα αυτό που παρατηρήθηκε δεν ήταν ότι εξαντλήθηκαν οι πόροι και τα τρόφιμα, αλλά αντίθετα χάριν στη σύγχρονη τεχνολογία και την αυτοματοποίηση, η παραγωγή σήμερα ειναι πολύ μεγαλύτερη απο οποιανδήποτε άλλη εποχή.

Η έκθεση του ΟΗΕ προβλέπει επίσης πως μετά τα μέσα του επόμενου αιώνα, η αύξηση του πληθυσμού θα αρχίσει να σημειώνει πτώση. Σε 61 χώρες οι οποίες αντιπροσωπεύουν το 44% του πληθυσμού της γης ο ρυθμός γεννήσεων ειναι χαμηλότερος απο το 2.1 παιδί ανά γυναίκα που χρειάζεται για να διατηρηθεί ένας πληθυσμός στο ίδιο νούμερο. Η μείωση αυτή δεν περιορίζεται στα "ανεπτυγμένα" κράτη της Δύσης. Στην Ινδία ο ρυθμός γεννήσεων ειναι μικρότερος απο αυτόν της Αμερικής στη δεκαετία του 1950, ενώ στην Κίνα ο ρυθμός γεννήσεων ειναι πολύ μικρότερος απο αυτόν που χρειάζεται για να παραμείνει ο πληθυσμός στα ίδια νούμερα. Τον επόμενο αιώνα το 97% της αύξησης του πληθυσμού θα παρουσιαστεί σε χώρες με λιγότερο ανεπτυγμένες οικονομίες, όπως χώρες της Αφρικής.

Πολλοί απο αυτούς που κινδυνολογούν για την απειλή της "πληθυσμιακής έκρηξης" προβάλλουν εικόνες εκατομμυρίων πεινασμένων με μελαψό χρώμα δέρματος υποστηρίζοντας πως η μόνη λύση ειναι ο περιορισμός των γεννήσεων στις χώρες του "τρίτου κόσμου". Όμως για παράδειγμα η Γκάνα, η Ζιμπάμπουε, η Μοζαμβίκη και η Ζαμβία έχουν τον ίδιο πληθυσμό με την Βρετανία, παρόλο που η Βρετανία έχει μόνο το ένα ένατο της έκτασης σε σχέση με αυτές τις χώρες.

Σύμφωνα με την έκθεση εάν οι ΗΠΑ και η Ε.Ε. δεν αυξήσουν τις χρηματοδοτήσεις τους, οι ανεπιθύμητες κυήσεις, οι εκτρώσεις, η παιδική θνησιμότητα και τα κρούσματα του AIDS θα αυξηθούν σημαντικά.

Η άποψη που θεωρεί ότι για να σωθεί το περιβάλλον πρέπει να επιβληθεί έλεγχος των γεννήσεων στις φτωχές χώρες ειναι λανθασμένη. Εκτός του ότι δε λύνεται έτσι το πρόβλημα αυτή η αντίληψη ανοίγει το δρόμο και στο ρατσισμό. Βέβαια οι σοσιαλιστές υποστηρίζουν το δικαίωμα κάθε γυναίκας να έχει ελεύθερη πρόσβαση σε αντισυλληπτικά μέσα και να ορίζει το σώμα της, όμως, για να επιτευχθεί η μείωση των γεννήσεων χρειάζεται ν' ανεβεί το βιοτικό επίπεδο σε συνδυασμό με το να μπουν οι γυναίκες στην παραγωγή.

Αν οι εργαζόμενοι πάρουν στα χέρια τους τα μέσα παραγωγής θα παράγουν σύμφωνα με τις ανάγκες τους και δε θα έχουν κανένα λόγο να καταστρέφουν το περιβάλλον για να βγάλουν κέρδος. Γι' αυτό η λύση ειναι να παλέψουμε για μια κοινωνία στην οποία όλοι θα έχουν τις ίδιες ευκαιρίες και τα αναγκαία για μια καλή ζωη.

Εμμάνουελ Τόμις

Η μεγαλύτερη δικοινοτική εκδήλωση

Πρωτοφανή επιτυχία σημείωσε η φετινή εκδήλωση των Ηνωμένων Εθνών στο Λήδρα Πάλας στις 25 του Οχτώβρη.

Η αυλή του Λήδρα Πάλας ξεχύλησε απο 6,000 και πλέον ελληνοκύπριους και τουρκοκύπριους που προσπαθούσαν να βρούν γνωστούς και φίλους ή έστω απλά και κάποιον απο την άλλη πλευρά για ν' ανταλάξουν λίγα λόγια.

Ήταν η μεγαλύτερη δικοινοτική εκδήλωση που έγινε μέχρι σήμερα και χαρακτηρίστηκε απο την μεγάλη συμμετοχή πολλών νέων και απο τις δυο πλευρές. Για πρώτη φορά η συμμετοχή απο την ελληνοκυπριακή πλευρά ήταν τόσο μεγάλη, έφτασαν σχεδόν τις 3,000 ενω οι τουρκοκύπριοι ήταν 3,150. Πραγματικά εκπληκτικά νούμερα ιδιαίτερα αμά σκεφτούμε την ελάχιστη διαφήμιση και προβολή που είχε η εκδήλωση.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι για την μεγάλη επιτυχία της εκδήλωσης έπαιξαν σημαντικό ρόλο τα αισθήματα φιλίας και αλληλεγγύης ανάμεσα στους απλούς ανθρώπους των δυό πλευρών που έφεραν στην επιφάνεια οι σεισμοί στην Τουρκία και την Ελλάδα.

Ηταν μιά εκδήλωση που έδειξε οτι το κλίμα επαναπροσέγγισης και η διάθεση ανάμεσα στους απλούς ανθρώπους και των δυό πλευρών να κάνουν κάτι για να υπάρξει μια ειρηνική διευθέτηση του κυπριακού είναι πολύ έντονα. Είναι ένα κλίμα που μπορούμε και πρέπει ν αξιοποιήσουμε.

Ήδη με πρωτοβουλία κάποιων οργανώσεων, ανάμεσα τους και η Εργατική Δημοκρατία προγραμματίζονται κάποιες δικοινοτικές εκδηλώσεις για την επόμενη περίοδο.

ΔΙΕΘΝΗ

ΓΑΛΛΙΑ

Διαδηλώσεις ενάντια στην ανεργία και τις ιδιωτικοποιήσεις

Πάνω από 50.000 διαδηλωτές πλημμύρισαν τους δρόμους του Παρισιού το Σάββατο 16 Οκτώβρη ενάντια στην ανεργία και τις ιδιωτικοποιήσεις. Οι διαδηλωτές ζητούσαν 35ωρο, με στόχο τη δημιουργία περισσότερων θέσεων εργασίας.

Η κινητοποίηση είχε οργανωθεί από το Κομμουνιστικό Κόμμα της Γαλλίας (ΚΚΓ) -που συμμετέχει στην κυβέρνηση του Λιονέλ Ζοσπέν- και άλλες οργανώσεις της αριστεράς. Ο ηγέτης του ΚΚΓ Ρομπέρτ Υ αποκάλεσε τη διαδήλωση "μεγάλο κοινωνικό κίνημα ενάντια στον καπιταλισμό".

Η κυβέρνηση της Γαλλίας δέχεται τις πιέσεις των αφεντικών, από τη μία, που ζητάνε όλο και περισσότερες "θυσίες" και των εργατών από την άλλη, που απαιτούνε από τον Ζοσπέν και τους υπουργούς του να τηρήσουν τις υποσχέσεις τους. Η αιχμή του δόρατος είναι η απασχόληση και το νομοσχέδιο που ετοιμάζει η κυβέρνηση για το 35ωρο.

υποχωρήσεις

Η κυβέρνηση έχει ήδη υποχωρήσει στις πιέσεις των αφεντικών σε πολλά σημεία. Για πολλούς εργάτες η κατάσταση θα είναι χειρότερη μετά την εφαρμογή του νόμου, αφού το αντίτιμο για την μείωση των ωρών θα είναι η αύξηση της "ευελιξίας". Στην πράξη αυτό θα σημάνει ότι θα αναγκάζονται να δουλεύουν ατέλειωτες ώρες όταν η επιχείρηση "έχει ανάγκη" χωρίς καν να πληρώνονται υπερωριακά και θα "κάθονται" όταν πέφτει η δουλειά.

Πολλοί εργαζόμενοι απαιτούν από την κυβέρνηση να "σκληρύνει" το νόμο. Επίσης ζητάνε μέτρα ενάντια στις επιχειρήσεις που απολύουν εργαζόμενους, όπως η γνωστή βιομηχανία ελαστικών Μισελέν. Πριν από λίγες μέρες ανακοίνωσε ένα πρόγραμμα "μείωσης προσωπικού", παρόλο που τα κέρδη χτύπησαν ρεκόρ την περασμένη χρονιά. Οι εργαζόμενοι της Μισελέν ήταν στην κορυφή της πορείας του Σαββάτου. Η αγανάκτησή τους ανάγκασε τον Ζοσπέν να υποσχεθεί μέτρα σε βάρος των κερδοφόρων επιχειρήσεων που κάνουν απολύσεις.

Ο Ρομπέρ Υ ισχυρίστηκε ότι η διαδήλωση "δεν είχε σκοπό να αποσταθεροποιήσει την κυβέρνηση αλλά να την βοηθήσει να αντισταθεί στις πιέσεις των χρηματιστηριακών αγορών". Αυτή η διπλή στάση έχει προκαλέσει βαθιά ρήγματα μέσα στο ΚΚΓ. Πριν λίγες μέρες η κυβέρνηση έδωσε τη συγκατάθεσή της για την ενοποίηση της γερμανικής DASA με την γαλλική Aerospatiale -μια ενοποίηση που απειλεί χιλιάδες θέσεις εργασίας. Ο Μισέλ Ντυφούρ, μέλος της ΚΕ του ΚΚΓ, κατήγγειλε τη συμφωνία και απαίτησε από την κυβέρνηση να την παγώσει. Λεπτομέρεια: ο υπουργός Μεταφορών Ζαν Κλόντ Γκεϊσό που "έκλεισε" τη συμφωνία ανήκει στο Κομμουνιστικό Κόμμα!

και οι μαθητέςΔιαδηλώσεις έκαναν και οι μαθητές. Πάνω απο 100,000 βγήκαν στους δρόμους στις 7 Οκτώβρη απαιτώντας να προσληφθούν περισσότεροι καθηγητές και μεγαλύτερα κονδύλια για την εκπαίδευση. Μαζί τους διαδήλωσε και μια αντιπροσωπεία μαθητών από τη Βρετανία που συμμετείχαν στην πορεία 1.000 μαθητών στην πόλη Μπουλόν.

Η έκρηξη των γάλλων μαθητών είναι αντανάκλαση της γενικής δυσαρέσκειας που υπάρχει σε όλη την κοινωνία για την πολιτική του κυβερνητικού συνασπισμού στον οποίο ηγείται το Σοσιαλιστικό Κόμμα του Ζοσπέν. Ένα χρόνο μετά τις μαθητικές διαδηλώσεις των 500.000 που πλημμύρισαν πέρσι τις πόλεις της Γαλλίας, η νεολαία νιώθει ότι οι ελπίδες της προδόθηκαν.

Κανείς δεν γνωρίζει πού θα οδηγήσει το σημερινό κύμα διαμαρτυρίας. Όμως, σίγουρα, οι κινητοποιήσεις τροφοδοτούν την όξυνση της πολιτικής κατάστασης και μια γενικότερη στροφή του κόσμου προς τα αριστερά.

ΑΥΣΤΡΙΑ

"Ο Χαϊντερ είναι Ναζί"

"Ο Χάιντερ είναι ναζί. Είναι ανεπιθύμητος εδώ", "Χάιντερ, φασίστα, σκουλήκι". Με τα συνθήματα αυτά δεκάδες διαδηλωτές από τον Αντιναζιστικό Σύνδεσμο "κατέστρεψαν" συνέντευξη τύπου που έδινε στο Λονδίνο ο ηγέτης του φασιστικού "Κόμματος Ελευθερίας" της Αυστρίας κατα την επίσκεψη του στην Αγγλία δυό βδομάδες μετά τις εκλογές στην χώρα του. Ο Χάιντερ ήθελε να δώσει την εντύπωση ενός ήπιου και αξιοπρεπούς πολιτικού.

Στις εκλογές που έγιναν στην Αυστρία στις 3 Οκτώβρη το "Κόμμα Ελευθερίας" ήρθε δεύτερο, με ένα ανατριχιαστικό 27%.

Ο Χάιντερ δεν κρύβει τον θαυμασμό του για τον Χίτλερ. Στις ομιλίες του "αντιγράφει" το στυλ και τη φρασεολογία του Εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος της δεκαετίας του '30. Μιλάει με θαυμασμό για την "νοικοκυρεμένη πολιτική απασχόλησης του Τρίτου Ράιχ" και χαρακτηρίζει τα πρώην μέλη των SS "ωραίους τύπους". Ο Χάιντερ θέλει να αξιοποιήσει τώρα την "επιτυχία" του στις εκλογές για να χτίσει μια φασιστική οργάνωσησυμμορία καθ' εικόνα και ομοίωση των ναζιστικών συμμοριών του Χίτλερ.

Οι εφημερίδες και τα κανάλια ζωγράφισαν, με βάση τα εκλογικά αποτελέσματα, μια εικόνα φρίκης για την Αυστρία. Ομως ο κόσμος που ψήφισε τον Χάιντερ κατά κανόνα δεν συμφωνεί με τις χιτλερικές κραυγές του. Εδώ και χρόνια η Αυστρία κυβερνιέται από μια "μεγάλη συμμαχία" των Χριστιανοδημοκρατών και των Σοσιαλδημοκρατών. Στην ουσία οι Σοσιαλδημοκράτες, με το πρόσχημα της απομόνωσης των "ακροδεξιών" και της αποφυγής μιας κυβέρνησης δεξιάς-φασιστών έχουν εγκαταλείψει όλα τα προσχήματα και σχηματίζουν τη μια μετά την άλλη κυβερνήσεις συνασπισμού με τους Χριστιανοδημοκράτες.

Οι εργάτες ψηφίζουν αριστερά και καταλήγουν ξανά και ξανά με τους ίδιους δεξιούς υπουργούς στην κυβέρνηση. Η "μεγάλη συμμαχία" έχει αφήσει την αντιπολίτευση κυριολεκτικά στα χέρια του Χάιντερ.

Στα γκάλοπ τα 2/3 των ψηφοφόρων του "Κόμματος της Ελευθερίας" δηλώνουν ότι ψηφίζουν τον Χάιντερ απλά γιατί αντιπαθούν τα δυο μεγάλα κόμματα της κυβέρνησης και δεν έχουν τι άλλο να ψηφίσουν. Οι εφημερίδες και τα κανάλια αποκαλούν τον Χάιντερ απλά "ακροδεξιό". Ο περισσότερος κόσμος αγνοεί ότι είναι φασίστας και θαυμαστής του Χίτλερ.

Η διαδήλωση στο Λονδίνο, παρά το μικρό της μέγεθος, ήταν ένα τεράστιο πλήγμα για τον Χάιντερ. Τα συνθήματα από τις ντουντούκες και οι φωνές των διαδηλωτών διαπέρασαν τους χοντρούς τοίχους και τις πολυτελείς ταπετσαρίες του Χίλτον. Οι δηλώσεις του Χάιντερ ήταν την επόμενη μέρα, στα κανάλια και τις εφημερίδες είδηση "πέμπτης κατηγορίας". Η διαδήλωση πρώτης! Η εφημερίδα της Βιέννης "Der Standard" κυκλοφόρησε με τον τεράστιο τίτλο "Ο Χάιντερ είναι ναζί" και τον υπότιτλο "φώναζαν οι διαδηλωτές στο Λονδίνο". "*Το είδαμε στην τηλεόραση*", έλεγε η Πέτρα, συντρόφισσα στην Αυστρία, "*Ηταν θαύμα. Ο κόσμος μίλαγε για αυτό την επόμενη μέρα. Τέτοιες διαδηλώσεις είναι πραγματικά σημαντικές γιατί δίνουν στον κόσμο εδώ την αυτοπεποίθηση να αντισταθεί στον Χάιντερ και τους φασίστες*".

ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ 70.000 ΕΡΓΑΤΩΝ ΣΤΟ ΒΕΡΟΛΙΝΟ

ΕΜΒΟΜΗΝΤΑ ΧΙΛΙΑΔΕΣ εργαζόμενοι κατέκλυσαν στα τέλη του Οκτώβρη το Βερολίνο για να διαδηλώσουν ενάντια στην πολιτική της λιτότητας και των περικοπών της «Κοκκινοπράσινης» κυβέρνησης του Γκέρχαρντ Σρέντερ. Το συλλαλητήριο είχαν καλέσει οι δυο μεγάλες ομοσπονδίες του δημόσιου τομέα της Γερμανίας η ΟΤV, των εργαζομένων στην κοινή ωφέλεια, και η DBB, των δημοσίων υπαλλήλων. Ήταν η μεγαλύτερη εργατική συγκέντρωση απο τότε που ο Σρέντερ ανέβηκε στην εξουσία.

Ένα χρόνο μετά την εκλογική επιτυχία του περασμένου Σεπτέμβρη η κυβέρνηση του Σρέντερ έχει καταφέρει να απογοητεύσει και να εξοργίσει την εργατική τάξη. Το σύνθημα «προδοθήκαμε» κυριαρχούσε στο συλλαλητήριο του Βερολίνου. Αγανακτισμένοι εργάτες καθαριότητας, πυροσβέστες, δάσκαλοι, καθηγητές, υπάλληλοι υπουργείων φώναζαν συνέχεια συνθήματα ενάντια στον Σρέντερ, τον Αϊχελ- τον υπουργό Οικονομικών- και το νέο πακέτο λιτότητας που προβλέπει περικοπές 30 δισεκατομμυρίων μάρκων στις κοινωνικές δαπάνες και σχεδόν μηδενικές αυξήσεις για τους υπαλλήλους του δημόσιου τομέα.

Η δημοτικότητα της κυβέρνησης του Σρέντερ έχει πέσει στο ναδίρ μέσα στους τελευταίους 12 μήνες που βρίσκεται στην εξουσία. Στις εκλογές που έχουν γίνει στα γερμανικά κρατίδια το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα (SPD) έχει πατώσει ενώ οι Πράσινοι- οι συνεταίροι τους στην κυβέρνηση — δεν έχουν καταφέρει, σε πολλές περιπτώσεις, να ξεπεράσουν και το όριο του 5% και να μπούνε στα τοπικά κοινοβούλια!

Παρά τις απανωτές αποτυχίες ο Σρέντερ επιμένει στην ίδια πολιτική της αγοράς, των ιδιωτικοποιήσεων και των περικοπών - στην πολιτική του Χέλμουτ Κολ και της δεξιάς. Δίκαια οι εργάτες διαμαρτύρονται ότι «προδόθηκαν». Δεν ψήφισαν τον Σρέντερ για να συνεχίσει την πολιτική του Κολ.

Στις διάφορες τοπικές εκλογές η δεξιά έχει καταφέρει να ωφεληθεί απο την απογοήτευση που σπέρνει η «κοκκινοπράσινη» πολιτική. Η διαδήλωση του Βερολίνου δείχνει τώρα ότι η αγανάκτηση της εργατικής τάξης, δεν στέφεται στα δεξιά αλλά στους αγώνες.

10 χρόνια απο τις εξεγέρσεις στις
και την κατάρρευση του “α

Η αποτυχία της

Δέκα χρόνια μετά τις επαναστάσεις του 1989 και μιά σειρά ερωτηματικά συνεχίζουν να απασχολούν πολλούς αγωνιστές της αριστεράς. Τί ήταν αυτό που κατέρρευσε, ήταν σοσιαλισμός; Η ανατροπή των καθεστώτων στην Ανατολική Ευρώπη ήταν “αντεπανάσταση” που οδήγησε στην “παλινόρθωση του καπιταλισμού”; Τί είδους κοινωνίες ήταν αυτές;

Η *Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία* ανήκει σε μια διεθνή τάση που υποστηρίζει ότι στην Ρωσία και στις υπόλοιπες χώρες του πρώην ανατολικού μπλοκ δεν υπήρχε σοσιαλισμός αλλά κρατικός καπιταλισμός. Ηταν κοινωνίες όπου η άρχουσα τάξη εκμεταλλευόταν τους εργάτες με τον ίδιο ακριβώς τρόπο που τους εκμεταλλεύονται οι καπιταλιστές στις χώρες της Δύσης. Τα καθεστώτα που κατέρρευσαν το 1989 δεν ήταν η συνέχεια της επανάστασης του 1917 αλλά χτίστηκαν πάνω στα συντρίμμια της, ήταν η πλήρης άρνηση όλων των ιδεών της.

“Η αγορά απέτυχε”. Αυτό είναι το μήνυμα της έκθεσης του ΟΗΕ, δέκα χρόνια μετά την “θριαμβευτική” επέλαση του “καπιταλισμού της αγοράς” στην Ανατολική Ευρώπη. Από την Ουγγαρία και τις χώρες της Βαλτικής μέχρι το Κιργιστάν και τον αρκτικό κύκλο η αγορά έχει γίνει συνώνυμη με τον θάνατο, την πείνα, την ανεργία, τη διαφθορά, τον εθνικισμό, τον πόλεμο.

Το 1989, στις 27 χώρες που καλύπτει η έκθεση, 14 εκατομμύρια άνθρωποι ζούσανε στην απόλυτη φτώχεια - με εισοδήματα που δεν ξεπερνούσαν τα 4 δολάρια την ημέρα. Στα μέσα της δεκαετίας του '90 είχαν φτάσει στα 147 εκατομμύρια.

Στην Αρμενία, το 55% του πληθυσμού είναι φτωχοί. Στο Κιργιστάν το ποσοστό του πληθυσμού που ζει κάτω από το όριο φτώχειας έχει ξεπεράσει το 70%. Στη Μολδαβία, με τους πιο αισιόδοξους υπολογισμούς, ένα στα πέντε παιδιά πάσχει από ραχίτιδα - μια παραμορφωτική αρρώστια που προκαλείται από την αβιταμίνωση, δηλαδή από τον μόνιμο υποσιτισμό.

Στη Ρωσία ο μέσος όρος ζωής έχει πέσει, μέσα σε μια δεκαετία, από τα 62 στα 58 χρόνια. Με άλλα λόγια εκατομμύρια άνθρωποι, που θα μπορούσαν να συνέχιζαν να ζούνε, δολοφονήθηκαν από την αγορά.

Την ίδια στιγμή η υποδομή κοινωνικής πρόνοιας καταρρέει. Οι ανάπηροι, οι πάσχοντες από ανίατες ασθένειες, οι ηλικιωμένοι έχουν εγκαταλειφθεί, κυριολεκτικά, στη μοίρα τους. Τα νοσοκομεία, τα σχολεία, οι συγκοινωνίες ερημώνουν, εγκαταλείπονται και κλείνουν.

Η φυματίωση, μια ασθένεια που είχε πρακτικά εξαλειφθεί τα προηγούμενα χρόνια, έχει γίνει ξανά “μαζικός δολοφόνος” στο πρώην ανατολικό μπλοκ. Το AIDS και οι σεξουαλικά μεταδιδόμενες ασθένειες κάνουν θραύση. Ο ρυθμός των γεννήσεων έχει πέσει δραματικά και οι αυτοκτονίες έχουν γίνει καθημερινό φαινόμενο.

“Η ασφάλεια των ανθρώπων, η διατροφή, η στέγη, οι συντάξεις... σαρώθηκαν”, γράφει η έκθεση, “θυσιάστηκαν άγρια στο βωμό της αγοράς. Η μετάβαση ήταν το μεγαλύτερο αποχαρετιστήριο σφάλμα της χιλιετηρίδας”.

Σήμερα πολλοί μιλάνε με νοσταλγία για την εποχή του “υπαρκτού σοσιαλισμού”. Στην πραγματικότητα, όμως, η κρίση είχε χτυπήσει την Ανατολική Ευρώπη πολύ πριν τις επαναστάσεις του '89. Οι καταπληκτικοί ρυθμοί ανάπτυξης των πρώτων μεταπολεμικών δεκαετιών, σιγά-σιγά εξαντλήθηκαν. Στα μέσα της δεκαετίας του '80 είχαν πια πατώσει. Για να αντιμετωπίσουν την απειλητική κατάσταση οι ηγεσίες των σταλινικών καθεστώτων άρχισαν να προσανατολίζονται προς την “μεταρρύθμιση” και το άνοιγμα των οικονομιών τους στη διεθνή αγορά πολύ πριν το 1989.

Στην Ουγγαρία ο λεγόμενος “νέος οικονομικός μηχανισμός” υπήρχε ήδη από τη δεκαετία του 1960. Η Γιουγκοσλαβία ήταν μέλος του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου ενώ η Πολωνία και η Ρουμανία είχαν υπερχρεωθεί σε ξένους δανειστές. Ο κύριος λόγος της απόλυτης εξαθλίωσης του ρουμάνικου λαού ήταν ότι το καθεστώς Τσαουσέσκου επέβαλε την πιο σκληρή λιτότητα για να ξεπληρώσει το εξωτερικό χρέος, πράγμα που πέτυχε. Τα καθεστώτα ήταν ως το λαιμό μπασμένα στην αγορά και το πρότυπο τους ήταν η Κίνα του Ντενγκ Χσιάο Πινγκ όπου το άνοιγμα στην αγορά συνοδευόταν από τη σκληρότερη δυνατή καταστολή.

Η περιβόητη “περεστρόικα” του Γκορμπατσόφ ήταν μια απεγνωσμένη προσπάθεια να σταματήσει ο κατήφορος που οδηγούσε την Ρωσία, με μαθηματική ακρίβεια, στην οικονομική κατάρρευση και την κοινωνική έκρηξη.

Για το ΑΚΕΛ τότε “*Η περεστρόικα στόχεύε στην αποκατάσταση της λενινιστικής αντίληψης και του ανθρωπιστικού περιεχόμενου του σοσιαλισμού*” (Η δική μας αντίληψη για το Σοσιαλισμό, 1990). Σήμερα βέβαια χαραχτηρίζουν τον Γκορμπατσόφ και την «περεστρόικά» σαν το μεγάλο ανάθεμα που οδήγησε στη κατάρρευση της ΕΣΣΔ.

Κρατικός καπιταλισμός

Τα καθεστώτα της Ανατολικής Ευρώπης, δεν είχαν καμιά σχέση με το σοσιαλισμό. Ηταν καθεστώτα κρατικού καπιταλισμού, ταξικές κοινωνίες όπου μια μικρή ελίτ, η κρατική γραφειοκρατία συλλογικά, εκμεταλλευόταν μέσα από τον έλεγχο της οικονομίας, τη μεγάλη μάζα των εργατών - με τον ίδιο ακριβώς τρόπο που η άρχουσα τάξη της Δύσης εκμεταλλεύεται την “δική” της εργατική τάξη.

Στην Ανατολική Ευρώπη δεν υπήρχαν καπιταλιστές - ιδιοκτήτες όπως στη Δύση. Τα εργοστάσια, τα ορυχεία, τα καράβια κλπ ανήκαν όλα στο κράτος. Το τι θα παραγόταν, με ποιους ρυθμούς και σε ποια ποσότητα δεν ρυθμιζόταν από την αγορά αλλά από το “πλάνο” που εκπονούσε η κυβέρνηση.

Ομως, ούτε η κρατική ιδιοκτησία, ούτε το πλάνο κάνουν από μόνα τους μια κοινωνία σοσιαλιστική. Στην ΕΣΣΔ - και στις άλλες χώρες του κρατικού καπιταλισμού που είχαν χτιστεί κατ' εικόνα και ομοίωση της σταλινικής Ρωσίας- υπήρχε τόσος σοσιαλισμός όσος και σε μια πολυεθνική εταιρία. Και στις μεγάλες εταιρίες, όπως και στην ΕΣΣΔ, οι διευθυντές δεν είναι ιδιοκτήτες των μηχανών. Και όπως και στην ΕΣΣΔ τα διάφορα εργοστάσια μιας μεγάλης εταιρίας δεν ρυθμίζουν την παραγωγή με βάση την προσφορά και τη ζήτηση, αλλά με βάση το κεντρικό σχέδιο παραγωγής της διοίκησης της εταιρίας. Τα εργοστάσια της Ford, για παράδειγμα, που φτιάχνουν εξαρτήματα για τα αυτοκίνητα που παράγει η εταιρία, δεν ρυθμίζουν την παραγωγή τους με βάση την “προσφορά και τη ζήτηση” - παράγουν ακριβώς τόσα εξαρτήματα όσα έχει προϋπολογίσει ότι θα χρειαστεί η διοίκηση της εταιρίας για να μπορέσει να συναρμολογήσει τα αυτοκίνητα που έχει υπολογίσει να πουλήσει.

Και όπως το “κεντρικό σχέδιο” δεν μπορεί να σώσει την Ford από την οικονομική ύφεση, έτσι και το “πλάνο” δεν κατάφερε να σώσει τις οικονομίες του κρατικού καπιταλισμού από την κρίση. Η κρίση που χτύπησε τη Ρωσία, την Ανατολική Γερμανία, τη Ρουμανία κλπ στα μέσα της δεκαετίας του '80 ήταν μια κλασική οικονομική κρίση του καπιταλισμού, όπως την είχε αναλύσει ο Μαρξ στο Κεφάλαιο, από τα μέσα του περασμένου αιώνα.

Σοσιαλισμός δε σημαίνει κρατική ιδιοκτησία και πλάνο: σημαίνει εργατική εξουσία -να μπορεί “η κάθε μαγείρισσα να κυβερνάει”, όπως έλεγε ο Λένιν το 1917. Σημαίνει “όλη η εξουσία στα σοβιέτ”, στα συμβούλια των εργατών, όπως έλεγαν τα συνθήματα των Μπολσεβίκων στη ρώσικη επανάσταση. Ο “υπαρκτός σοσιαλισμός” του Στάλιν, του Μπρέζνιεφ, του Χόνεκερ, του Τσαουσέσκου, του Γκορμπατσόφ και των ομοίων του δεν είχε καμιά σχέση με αυτές τις ιδέες.

Και αυτό φάνηκε με τρανταχτό τρόπο με τις επαναστάσεις του 1989 στην Αν. Ευρώπη όταν οι εργάτες ξεχύθηκαν κατά εκατομμύρια στους δρόμους γκρεμίζοντας τις σκληρές και απάνθρωπες δικτατορίες που προφύλασσαν, για δεκαετίες, τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης.

Μεταπολιτεύσεις

Οι επαναστάσεις του '89, όμως, έμειναν στα μισά του δρόμου. Ανέτρεψαν τις κυβερνήσεις, αλλά άφησαν την “νομενκλατούρα”, την άρχουσα τάξη, στη θέση της: ο “καπιταλισμός του πλάνου” έδωσε τη θέση του στον “καπιταλισμό της αγοράς”. Οι πρόεδροι, οι διευθυντές, οι σύμβουλοι έγιναν τώρα μάνατζερ, στελέχη, μέτοχοι ή ακόμα και ιδιοκτήτες των εργοστασίων “τους”. Τα προνόμια, αντί να εξαφανιστούν, έγιναν ακόμα πιο προκλητικά, τα σκάνδαλα έφτασαν μέχρι την κορυφή της κοινωνίας και το χάσμα ανάμεσα στους φτωχούς και τους πλούσιους ξεπέρασε κάθε ρεκόρ.

Και η αγορά, αντί για διέξοδος, αποδείχτηκε παγίδα: από το 1991 μέχρι σήμερα η παραγωγή στη Ρωσία έχει πέσει 50% κάτω -μια πτώση πρωτόγνωρη στην ιστορία για περίοδο ειρήνης. Τον περασμένο Αύγουστο η κρίση της Ρωσίας απείλησε, κυριολεκτικά, να παρασύρει στον γκρεμό ολόκληρη την παγκόσμια οικονομία.

Η *Διεθνιστική Πρό(σ)κληση*, το περιοδικό που εξέδιδε η Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία και η εφημερίδα *Εργατική Δημοκρατία*, ήταν την περίοδο 1989-91, η μοναδική φωνή που χαιρέτισε την επέλαση των εργατών στην Ανατολική Ευρώπη και το γκρέμισμα του σταλινισμού με τη διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης. Τη στιγμή που σχεδόν όλη η αριστερά, σταλινική και μη, θρηνούσε για το “πισωγύρισμα της ιστορίας” και την “παλινόρθωση του καπιταλισμού” στις χώρες του ανατολικού μπλοκ.

Εμείς επιμέναμε από την αρχή, όταν σχεδόν όλοι είχαν “θαμπωθεί” από τα ιδεολογήματα της αγοράς, ότι οι εργάτες δεν είχαν να περιμένουν τίποτα από τον καπιταλισμό - ούτε του “κεντρικού πλάνου”, ούτε της “ελεύθερης” αγοράς. Αντίθετα αυτό που θα έπρεπε να κάνουν ήταν να εκμεταλλευτούν τα αδιέξοδα της άρχουσας τάξης, να παλέψουν για να την ανατρέψουν.

Για δεκαετίες ολόκληρες, όσο κρατούσε ο Ψυχρός Πόλεμος, οι απολογητές της Δύσης έλεγαν ότι η αγορά είναι ανώτερη. Το 1989 είπαν ότι “δικαιώθηκαν”. Δέκα χρόνια μετά, η αποτυχία της αγοράς επιβεβαιώνει ότι η μόνη εναλλακτική λύση είναι ο γνήσιος σοσιαλισμός από τα κάτω, μέσα από την εξουσία των ίδιων των εργατών.

Πράγα 1989

ο

Το 1989 ήταν η χρονιά που η Ανατολική Ευρώπη τραντάχθηκε απο τις εξεγέρσεις των εργατών και των φαντάρων. Μέσα σε 6 μήνες από τον Αύγουστο μέχρι τον Δεκέμβρη του 1989, τα τυραννικά καθεστώτα με τις μισητές ηγεσίες τους κατέρρευσαν σαν χάρτινοι πύργοι.

Η παγκόσμια οικονομική κρίση που είχε ξεκινήσει από το 1973 γινόταν ιδιαίτερα αισθητή στους πιο αδύνατους καπιταλισμούς όπως της Ανατολικής Ευρώπης.

Η εκλογή του Γκορμπατσόφ στο αξίωμα του Γενικού Γραμματέα του ΚΚΣΕ την άνοιξη του 1985 ήταν μέρος της στροφής της άρχουσας τάξης στην ΕΣΣΔ για ν' αντιμετωπίσει τα σοβαρά οικονομικά και πολιτικά προβλήματα. Η πολιτική της “Περεστρόικα” και της “Γκλάσνοστ” προκάλεσε διασπάσεις στην άρχουσα τάξη και έδωσαν την ευκαιρία στους εργάτες να βγουν στο προσκήνιο.

Τα ζητήματα εθνικής καταπίεσης ήταν τα πρώτα που βγήκαν στην επιφάνεια. Το Φλεβάρη του 1988 έγιναν μαζικές διαδηλώσεις στην Αρμενία για το ζήτημα του Ναγκόρνο Καραμπάχ (οι μεγαλύτερες διαδηλώσεις που είχαν γί-

...χώρες της Ανατολικής Ευρώπης ...ύπαρκτου" σοσιαλισμού

Επιμέλεια: Φαίδωνας Βασιλειάδης

...ς αγοράς

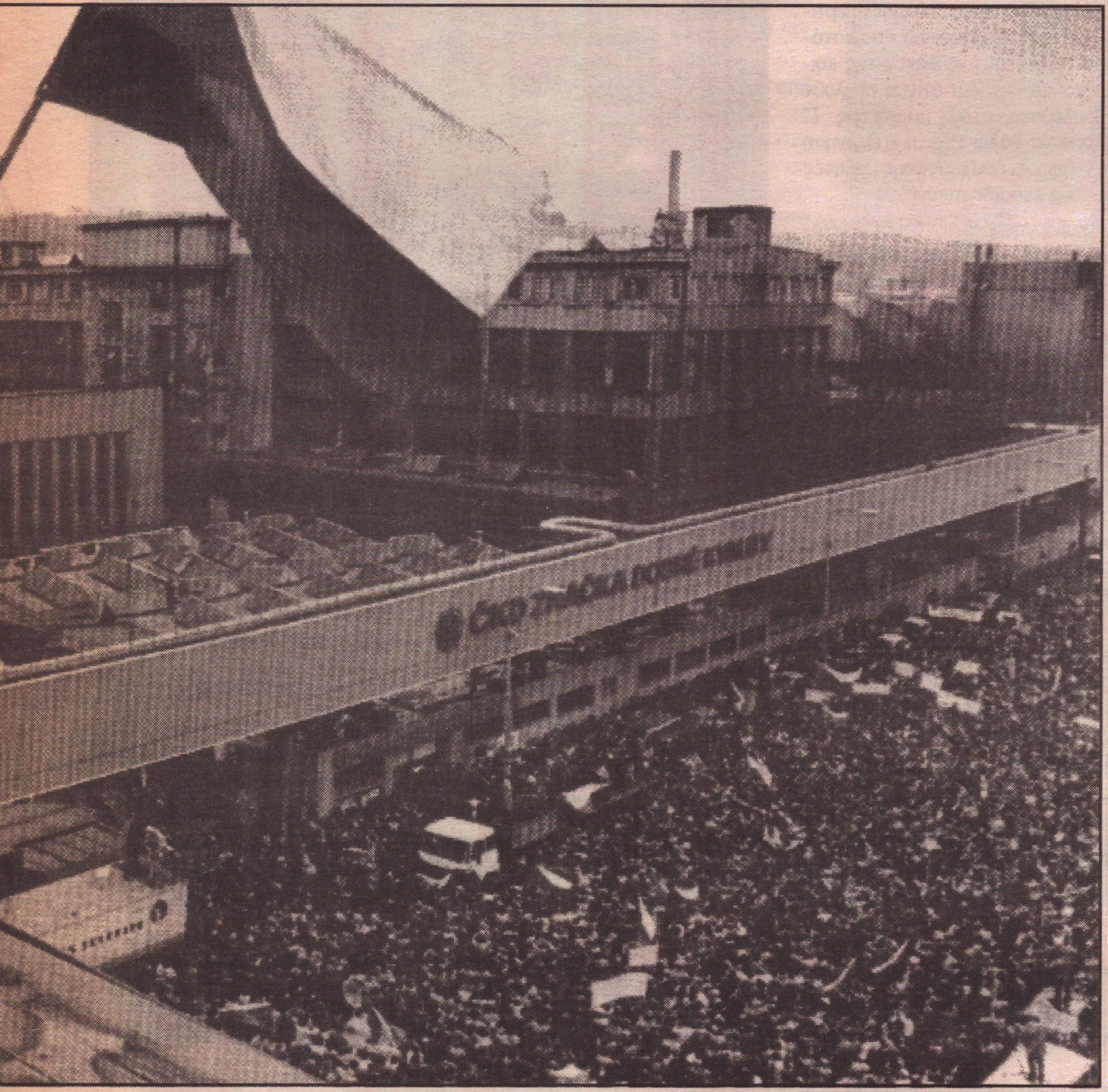

...οι εξεγέρσεις

...νει στην ΕΣΣΔ από το 1927). Όλες οι καταπιεσμένες εθνότητες άρχισαν να βγαίνουν στους δρόμους και να διαδηλώνουν. Ακολουθούν οι διαδηλώσεις και οι απεργίες στο Αζερμπαϊτζαν και μετά έρχεται η σειρά των Βαλτικών χωρών.

Ο Γκορμπατσόφ προσπάθησε με κάθε τρόπο να καταπνίξει στρατιωτικά τις εθνικές εξεγέρσεις, στην Αρμενία, στο Αζερμπαϊτζάν, στη Γεωργία, στη Λιθουανία. Όταν η καταστολή αποδείχθηκε ανίκανη να σταματήσει το χείμαρρο, ο Γκορμπατσόφ προχώρησε σε παραχωρήσεις.

Το 1988 άρχισαν οι απεργίες, στην αρχή με αιτήματα οικονομικά ενάντια στη χειροτέρευση των συνθηκών ζωής, όμως, σύντομα οι εργάτες άρχισαν να βάζουν και πολιτικά αιτήματα. Τον Ιούλη - Αύγουστο του 1989 η ΕΣΣΔ σαρώθηκε από ένα μαζικό απεργιακό κύμα στα ανθρακωρυχεία που έληξε με την νίκη των απεργών.

Ο ίδιος ο στρατός έπαψε να είναι ένα σίγουρο εργαλείο για την άρχουσα τάξη καθώς οι φαντάροι κατά χιλιάδες άρχισαν να εκδηλώνονται πολιτικά και να αρνούνται να στηρίξουν κατασταλτικές επιχειρήσεις. Η επαναστατική διαδικασία που είχε ξεκινήσει μέσα στην ΕΣΣΔ απλώθηκε γρήγορα στις άλλες χώρες του Ανατολικού μπλοκ.

Στην Πολωνία ο Γιαρουζέλσκι υπογράφει συμφωνία με την Αλληλεγγύη για ελεύθερες εκλογές τον Ιούνη του1989. Στις εκλογές κερδίζει η Αλληλεγγύη και ορίζει δικό της πρωθυπουργό.

Στην Ουγγαρία το 1987 και στις αρχές του 1988 γίνονται μια σειρά από μικρές διαδηλώσεις ενώ μέσα στην άρχουσα τάξη γίνονται σκληρές αντιπαραθέσεις που οδηγούν στην ανατροπή του ηγέτη του κόμματος Γιάνος Κοντάρ. Στις αρχές Μάη του 1989 η νέα Ουγγρική κυβέρνηση άνοιξε τα σύνορά της με την Αυστρία και ένας αυξανόμενος αριθμός Ανατολικογερμανών άρχισε να διαφεύγει στη Δύση.

Στην Αν. Γερμανία από τον Αύγουστο άρχισαν αντιπολιτευτικές διαδηλώσεις και σε διάφορες πόλεις έγιναν βίαιες συγκρούσεις με την αστυνομία. Ο κίνδυνος μαζικής έκρηξης υποχρεώνει την κυβέρνηση σε πολιτικές παραχωρήσεις και στην καθαίρεση του ηγέτη του κόμματος Εριχ Χόνεκερ. Τον Νοέμβρη οι διαδηλωτές γκρεμίζουν το τείχος του Βερολίνου.

Στην Τσεχοσλοβακία οι διαδηλώσεις και συγκρούσεις με την αστυνομία καταλήγουν στις 10 Δεκέμβρη, κάτω από την απειλή μιας γενικής απεργίας, στην παραίτηση της κυβέρνησης.

Στη Ρουμανία, η εξέγερση που ξεκίνησε στην πόλη Τιμισοάρα στις 15 Δεκέμβρη 1989 με διαδηλώσεις και την δολοφονία εκατοντάδων διαδηλωτών απο το στρατό, απλώθηκε σ' ολόκληρη τη χώρα. Στο Βουκουρέστι, μετά από τρεις μέρες οδομαχιών, ο Τσαουσέσκου συλλαμβάνεται και εκτελείται στις 25 Δεκέμβρη.

Σχεδόν ταυτόχρονα έγινε και η ανατροπή του δικτάτορα Ζίφκοφ στη Βουλγαρία. Εκεί η κρίση ξέσπασε με αφορμή τις συγκρούσεις διαδηλωτών της τουρκικής μειονότητας με την αστυνομία στις οποίες πολλοί σκοτώθηκαν.

Τη Βουλγαρία ακολούθησε η Αλβανία. Στις αρχές του 1990 ξεκίνησε μαζικό κύμα φυγής των Αλβανών προς το εξωτερικό και μαχητικών διαδηλώσεων ενάντια στο καθεστώς που οδήγησαν στην ανατροπή του Εμβέρ Χότζα την άνοιξη του 1991.

Οι ανατροπές των σταλινικών καθεστώτων στην Αν. Ευρώπη επιτάχυναν τις διαδικασίες μέσα στην ΕΣΣΔ. Η αποτυχία του πραξικοπήματος τον Αύγουστο του 1991 άνοιξε και επίσημα την διάλυση της ΕΣΣΔ.

Βερολίνο 1989

Ο ιμπεριαλισμός των δύο υπερδυνάμεων

"Όλες αυτές οι διαλυτικές τάσεις μειώνουν το κύρος της ΕΣΣΔ κι εξασθενίζουν τον ρόλο της στα διεθνή πράγματα ως υπερδύναμης της ειρήνης, της διεθνούς ασφάλειας και της κοινωνικής προόδου Το διεθνές ισοζύγιο θ' ανατραπεί κατά τρόπο δραματικό αν η Σοβιετική Ένωση παύσει ν' αποτελεί τον αντίποδα των ΗΠΑ κι αν το πυρηνικό της οπλοστάσιο διαμοιρασθούν διάφορες Δημοκρατίες".

Αυτά έγραφε η "Χαραυγή" στις 27/8/91 μετά το πραξικόπημα στην ΕΣΣΔ. Εκτός όμως απο την ηγεσία του ΑΚΕΛ, ειναι πολλοί οι αριστεροί που θεωρούν σήμερα ότι η ύπαρξη της ΕΣΣΔ και των συμμάχων κρατών της, ήταν το αντίβαρο στην παντοδυναμία των ΗΠΑ. Και έτσι για τις δεκαετίες που μεσολάβησαν από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο μέχρι την κατάρρευσή της ΕΣΣΔ, ο κόσμος ήταν πιο ασφαλής και ειρηνικός από ότι σήμερα. Όμως αυτή η άποψη είναι λάθος.

Η ισορροπία ανάμεσα στις δυο υπερδυνάμεις, στηρίχτηκε σε μια παρανοϊκή κούρσα εξοπλισμών με τη συσσώρευση χιλιάδων πυρηνικών κεφαλών ικανών να καταστρέψουν πολλές φορές τον πλανήτη.

Ενάντια σε αυτή την απειλή γεννήθηκαν μαζικά αντιπυρηνικά κινήματα, σ' ολόκληρη την Ευρώπη που είχε μετατραπεί σε ένα τεράστιο πυρηνικό οπλοστάσιο.

Το κόστος αυτής της κούρσας το σήκωσε στους ώμους της η εργατική τάξη και στις δυο πλευρές. Μετά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο τα ποσά που ξοδεύονταν για εξοπλισμούς ήταν ασύγκριτα πιο υψηλά με οποιαδήποτε προηγούμενη "ειρηνική" περίοδο του καπιταλισμού.

Όταν ο καπιταλισμός μπήκε σε κρίση, από τις αρχές της δεκαετίας του '70, οι εξοπλισμοί - ιδιαίτερα στις ΗΠΑ και την ΕΣΣΔ- έγιναν παράγοντας που βάθυνε την κρίση του συστήματος ακόμα περισσότερο.

Είναι ψεύτικη η εικόνα ότι το "πυρηνικό ισοζύγιο του τρόμου" ανάμεσα στις δυο υπερδυνάμεις εξασφάλιζε την ειρήνη. Το 1961 ο κόσμος έφτασε στα πρόθυρα του πυρηνικού ολέθρου, με την κρίση των πυραύλων στην Κούβα. Οι μεταπολεμικές δεκαετίες είναι γεμάτες πολεμικές συγκρούσεις που στοίχισαν τη ζωή σε δεκάδες εκατομμύρια ανθρώπους.

Μπορεί οι ΗΠΑ και η ΕΣΣΔ να μην οδηγήθηκαν ποτέ σε κατευθείαν σύγκρουση ανάμεσά τους αλλά μετέφεραν τον ανταγωνισμό τους σε όλες τις γωνιές του πλανήτη. Και οι δυο υπερδυνάμεις κάλυπταν αυτό τον ανταγωνισμό παριστάνοντας τον υπερασπιστή υψηλών ιδανικών. Οι ΗΠΑ δήλωναν ότι υπεράσπιζαν τον "ελεύθερο κόσμο", τα ιδανικά της δημοκρατίας και της ελευθερίας απέναντι στον "ολοκληρωτισμό". Και η άρχουσα τάξη της ΕΣΣΔ μιλούσε στο όνομα της "προοδευτικής ανθρωπότητας" και του σοσιαλισμού. Αυτά τα μεγάλα λόγια δεν είχαν καμιά σχέση με την πραγματικότητα.

Και οι δυο έχουν στο ενεργητικό τους μια μακρά σειρά ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Ο κατάλογος των ΗΠΑ είναι μακρύς και ματωβαμένος: από την Κορέα και την Λατινική Αμερική τις δεκαετίες του '50 και του '60 μέχρι το Βιετνάμ που κόστισε τη ζωή σε 2 εκατομμύρια βιετναμέζους. Το ίδιο ισχύει και για την ΕΣΣΔ, που η άρχουσα τάξη της δεν δίσταζε να επιβάλει με σιδερένιο χέρι την πειθαρχία στη δική της σφαίρα επιρροής. Το 1956 τα ρώσικα τανκς έπνιξαν στο αίμα την εργατική επανάσταση στην Ουγγαρία. Το 1968 εισέβαλε στην Τσεχοσλοβακία. Η εισβολή στο Αφγανιστάν το 1979 και ο δεκαετής πόλεμος που ακολούθησε στοίχισε ένα εκατομμύριο νεκρούς ενώ η χώρα καταστράφηκε κυριολεκτικά.

Η κατάρρευση του ανατολικού μπλοκ, σήμανε το τέλος της μεταπολεμικής "σταθερότητας" που ισορροπούσε ανάμεσα στους αντίθετους πόλους. Οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί και οι συγκρούσεις ανάμεσα στις άρχουσες τάξεις οξύνονται σε κάθε γωνιά του πλανήτη. Το φρικτό πρόσωπο του ιμπεριαλισμού το βλέπουμε σήμερα από το Κόσοβο μέχρι το Αν. Τιμόρ.

Η απάντηση σ' αυτή τη φρίκη δεν είναι η νοσταλγία για μια προηγούμενη φάση του συστήματος με την ύπαρξη ενός άλλου, "προοδευτικού" ιμπεριαλισμού, αλλά, η πάλη για την ανατροπή του, για την εργατική εξουσία και το σοσιαλισμό.

Η λιτότητα παιδεύει την παιδεία

Το τελευταίο καιρό είδαν το φώς της δημοσιοτητας ειδήσεις για περιστατικά βίας μέσα στα σχολεία και συγκεκριμένα της Μέσης Εκπαίδευσης. Μαθητές καυγαδίζουν με μαθητές ή καθηγητές, νεολαίοι (αυτούς που αποκαλούν εξωσχολικούς) με μαθητές και καθηγητές.

Το Υπουργείο Παιδείας αλλά και διάφοροι άλλοι «ειδικοί» και «ειδήμονες» άρπαξαν την ευκαιρία για να μιλήσουν για άλλη μία φορά για «νεανική παραβατικότητα ή για «προβληματικούς» καθηγητές. Στην πραγματικότητα όμως προσπαθούν να κρύψουν τις δικές τους ευθύνες και κυρίως της κυβέρνησης για τα προβλήματα που βασανίζουν τον χώρο της Παιδείας.

Η βάση αυτών των προβλημάτων, όπως σωστά επισημαίνει και σχετική ανακοίνωση της ΟΕΛΜΕΚ, είναι η πολιτική της λιτότητας και των περικοπών στον τομέα της Παιδείας. Αυτή η πολιτική της κυβέρνησης είναι που κοντεύει να διαλύσει τα σχολεία και όχι οι τάχα «απροσάρμοστοι» μαθητές ή καθηγητές.

Όταν μαθητές και καθηγητές στοιβάζονται σε τάξεις με 30 και 35 μαθητές κατά τμήμα, όταν στριμώχνονται σε σχολεία μαμούθ με 600 και 800 μαθητές, επειδή δεν υπάρχουν αρκετά κτίρια, αίθουσες, ή εκπαιδευτικοί τι είδους μόρφωση και εκπαίδευση μπορεί να προσφέρει το σχολείο; Αντίθετα οδηγεί σε ένταση, άγχος, έλλειψη επικοινωνίας, εκμηδένιση της προσωπικότητας των μαθητών. Δεν είναι τυχαίο που πολλοί μαθητές παραπονιούνται συνεχώς για πονοκεφάλους ή γενική αδιαθεσία και πολλοί πάσχουν απο κατάθλιψη. Περισσότεροι απο 1500 μαθητές κάθε χρόνο αναγκάζονται να εγκαταλείψουν τα σχολεία και να μπουν στην παραγωγή.

Τα ίδια ισχύουν και για τους καθηγητές. Οι πολλοί μαθητές στην τάξη, οι συνεχείς μετακινήσεις απο το ένα σχολείο στο άλλο, τα βαρυφορτωμένα προγράμματα σημαίνουν ένα διαρκές τρέξιμο και κυνηγητό για να προλάβουν το πρόγραμμα και την ύλη. Το άγχος και η ένταση συνοδεύουν σχεδόν όλους τους εκπαιδευτικούς. Έτσι έρχεται και το έλκος, οι καρδιοπάθειες και οι νευροπάθειες.

Τελικά μαθητές και εκπαιδευτικοί είναι τα θύματα της πολιτικής του Υπουργείου Παιδείας και όχι το ανάποδο όπως προσπαθεί να μας πείσει το Υπουργείο και οι πληρωμένοι κονδηλοφόροι της κυβέρνησης.

Όσον αφορά τους λεγόμενους «εξωσχολικούς» που τάχα δημιουργούν προβλήματα, και τους χρησιμοποιούν σαν πρόσχημα για να βάλουν την αστυνομία να αστυνομεύει τα σχολεία και τους μαθητές, πραγματικά είναι πολύ μεγάλοι υποκριτές. Οι λεγόμενοι «εξωσχολικοί» δεν είναι παρά τα παιδιά που κυριολεκτικά σπρώχνονται να εγκαταλείψουν το σχολείο και μένουν ξεκρέμαστα. Είναι σίγουρο ότι τα περισσότερα δεν θα μπορέσουν να βρουν δουλειά ή κάποια άλλη απασχόληση και πηγαίνουν στα σχολεία τους για να δουν του φίλους τους και να ξεπεράσουν το αίσθημα του «αποτυχημένου» που τους φορτώνει το σχολείο και η κοινωνία. Είναι εγκληματικό να παρουσιάζουν αυτά τα παιδιά σαν επικίνδυνους εγκληματίες και να βάζουν την αστυνομία να τους κυνηγά. Οι πραγματικοί εγκληματίες δεν βρίσκονται στα σχολεία αλλά στα ψηλά δώματα της κοινωνίας, της κυβέρνησης και της άρχουσας τάξης. Είναι οι κερδοσκόποι της αγοράς και του χρηματιστηρίου, οι μεγαλοκαρχαρίες και οι κομπιναδόροι που πουλούν υπερτιμημένα τα φάρμακα, που παριστάνουν τους θεματοφύλακες της κοινωνίας και την ίδια στιγμή πουλούν εκδουλεύσεις στους μαφιόζους. Σ' αυτούς να βάλει χέρι η κυβέρνηση και ν' αφήσει ήσυχους τους μαθητές και τους εκπαιδευτικούς.

Η κυβέρνηση έδειξε ότι δεν ενδιαφέρεται πραγματικά να λύσει τα προβλήματα στον τομέα της Παιδείας. Οι προτεραιότητες της είναι άλλες. Προτιμά να δίνει εκατομμύρια για επιδοτήσεις και φοροαπαλλαγές στους βιομήχανους και τους ξενοδόχους παρά να χτίζει σχολεία. Προτιμά να ξοδεύει εκατοντάδες εκατομμύρια για πολεμικούς εξοπλισμούς και στρατιωτικές ασκήσεις παρά να προσλαμβάνει νηπιαγωγούς, δασκάλους, καθηγητές. Προτιμά να κάνει φιέστες με καλλιστεία παρά να μειώσει τους μαθητές κατά τμήμα.

Γι αυτό δεν μπορούμε να περιμένουμε απο την κυβέρνηση ν' αλλάξει απο μόνη της, τη στάση της. Χρειάζεται να κοντράρουμε τη πολιτική της λιτότητας και των περικοπών στην Παιδεία.

Χρειάζονται μαζικές και δυναμικές κινητοποιήσεις. Αυτή ειναι η μόνη γλώσσα που καταλαβαίνει. Η μονόωρη στάση εργασίας της ΟΕΛΜΕΚ ήταν μία καλή αρχή παρά το ότι θα ήταν πιο αποτελεσματική μία 24ωρη. Έστω και έτσι όμως, θα πρέπει να υπάρξει συνέχεια.

Χρειάζεται ακόμα να συντονιστούν οι οργανώσεις των εκπαιδευτικών μεταξύ τους. Τα προβλήματα στην εκπαίδευση είναι κοινά για την Δημοτική και τη Μέση. Ειναι κοινά και με τους φοιτητές και μαθητές. Σήμερα το αίτημα για λιγότερους μαθητές στην τάξη ειναι κοινό σε όλους. Το σύνθημα λεφτά για την παιδεία ακούγεται σε κάθε κινητοποίηση μαθητών, φοιτητών, εκπαιδευτικών.

Είναι σίγουρο ότι στο βαθμό που οι εκπαιδευτικοί προχωρήσουν σε δυναμικές κινητοποιήσεις θα έχουν τη συμπαράσταση ολόκληρης της εργατικής τάξης.

Αγγελική Μιχαήλ

Η κυβέρνηση βλάφτει σοβαρά την υγεία και το περιβάλλον

Η κυβέρνηση Κληρίδη αφού εξασφάλισε τον τίτλο της πιο επικίνδυνης κυβέρνησης για τους δημοκρατικούς θεσμούς, της πιο επικίνδυνης για τις τσέπες και το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων, των κοινωνικών παροχών και της κρατικής πρόνοιας, μπορεί εύκολα να χαρακτηριστεί και σαν η πιο επιβλαβής για το περιβάλλον και την υγεία του κόσμου.

Μια σειρά από υποθέσεις που βρίσκονται αυτή τη στιγμή στην επικαιρότητα αποδεικνύουν του λόγου το αληθές, χωρίς ιδιαίτερη δυσκολία και αναφορές στο παρελθόν (Γέρι, Βασιλικό κλπ).

Ζακάκι

Η μάχη για την δημιουργία μονάδας αφαλάτωσης στο Ζακάκι δεν έχει ακόμα κερδιθεί από την κυβέρνηση παρόλη την επιμονή και τις απειλές του υπουργού Γεωργίας.

Την ίδια ώρα που δηλώνει ότι η μονάδα αφαλάτωσης είναι αναγκαία για να "ξεδιψάσει η Λεμεσός που τόσο ταλαιπωρείται από τις διακοπές στην παροχή νερού", εξαγγέλλουν την δημιουργία γηπέδου γκολφ στο Φασούρι (δίπλα στο Ζακάκι), στα κτήματα της οικογένειας Λανίτη, δίπλα στο τεράστιο υδροπάρκο της ίδιας οικογένειας.

Μάλιστα το ΕΒΕΛ Λεμεσού πιέζει και για δεύτερο μεγάλο γήπεδο γκολφ, στην ανατολική Λεμεσό κάπου κοντά στην άλλη πηγή νερού - τον Σταθμό Επεξεργασίας Λυμάτων, το οποίο προοριζόταν για γεωργικές καλλιέργιες.

Κατά τα άλλα είναι για να ξεδιψάσει ο απλός κόσμος και άρα πρέπει να ανεχτούν οι Ζακακιώτες τις επιπτώσεις από την λειτουργία της μονάδας (ηχορύπανση, απόβλητα, καταστροφή περιβάλλοντος και πλαζ, κλπ)!

Ακάμας

Φυσικά δεν είναι το πρώτο χατίρι που κάνει στους μεγαλοκαρχαρίες σε βάρος του περιβάλλοντος. Η υπόθεση με την ανέγερση του ξενοδοχείου "Ἀνασσα" του Αλεκου Μιχαηλίδη στον Ακάμα, απόδειξε ότι και η Δικαιοσύνη είναι στα χέρια τους κατά το "εκείνοι παπάδες, εκείνοι τατάδες"! Δεν έφτανε που του έδωσαν, σκανδαλωδώς, ένα σωρό χαλαρώσεις για να κτίσει το ξενοδοχείο, ο πρώην υπουργός Εξωτερικών ένιωθε άνετα να πάρει και κάποιες χαλαρώσεις με το χέρι του, χτίζοντας ακόμα ένα-δύο ορόφους. Παρά τα διατάγματα για κατεδάφιση τους, η κυβέρνηση δεν τολμά να τα εφαρμόσει. Αν ήταν όμως κάποιος μεροκαματιάρης που έκτιζε ένα επιπλέον δωμάτιο σε κάποια εργατογειτονιά χωρίς άδεια, θα του το κατεδάφιζαν και μετά θα τον έσερναν στα δικαστήρια.

Εργάτες

Ειναι πλέον πάγια πρακτική της κυβέρνησης Κληρίδη να κλείνει τα μάτια μπροστά στις παρανομίες και τις καταστροφές που προκαλούν οι καπιταλιστές. Παρόμοια στάση κρατεί και για τη λειτουργία του χυτηρίου στους Εργάτες. Με βάση επιστημονική έρευνα, ο αριθμός των περιστατικών καρκίνου μεταξύ των κατοίκων της περιοχής είναι στο πολλαπλάσιο πιο ψηλός από το μέσο όρο άλλων περιοχών. Το ίδιο και τα αναπνευστικά προβλήματα, κυρίως στα παιδιά. Από μετρήσεις που έγιναν στις εκπομπές ρύπων του χυτηρίου, αυτές βρέθηκαν να είναι εξωφρενικά πιο ψηλές από το επιτρεπόμενο όριο, που για την Ευρώπη είναι 50mg. Η κυβέρνηση αντί να επέμβει και να κλείσει το χυτήριο μέχρι να συμμορφωθεί με τους κανονισμούς, του έδωσε περιθώριο να μειώσει τους ρύπους στα 300mg προς το παρόν και βλέπουμε!

Νέμιτσας

Παρόμοια κατάσταση επικρατεί και στα Τσιφλικούδια στη Λεμεσό όπου λειτουργεί το εργοστάσιο Νέμιτσα. Από τις καμινάδες του χυτηρίου του εργοστασίου εκπέμπονται δηλητηριώδη αέρια, που τα αναπνέουν οι ίδιοι οι εργάτες του εργοστασίου αλλά και οι κάτοικοι των γύρω περιοχών. Είναι γνωστή η περίπτωση όπου όλοι οι μαθητές και οι δάσκαλοι του Δημοτικού σχολείου της περιοχής καθώς και γείτονες μεταφέρθηκαν στο νοσοκομείο με προβλήματα αναπνοής, ζαλάδες, λιποθυμίες κλπ, εξαιτίας των ρύπων του εργοστασίου. Η αντιμετώπιση από την κυβέρνηση είναι το ίδιο χαλαρή μέχρι ανύπαρκτη. Ο ίδιος ο Νέμιτσας - πρώην υπουργός Εμπορίου - δηλώνει μάλιστα με θράσος ότι είναι έτοιμος να μετακινήσει το εργοστάσιο "φτάνει να τον αποζημιώσει η κυβέρνηση"!

Αμίαντος

Το ίδιο εγκληματική είναι η στάση της κυβέρνησης στο θέμα της χρήσης αμιάντου σε οικοδομές, υδρευτικά και αρδευτικά συστήματα, εξαρτήματα οχημάτων κλπ. Παρά το γεγονός ότι ο αμίαντος θεωρείται διεθνώς σαν καρκινογόνος και έχει απαγορευτεί η χρήση του, η κυβέρνηση δηλώνει ότι δεν πρέπει να ανησυχούμε γιατί στην Κύπρο χρησιμοποιούμε τον λευκό αμίαντο ο οποίος θα απαγορευτεί από την Ευρωπαϊκή Ένωση ... το 2005! Έτσι οι διαδικασίες αντικατάστασης του στα διάφορα κτίρια προχωρούν με ρυθμό χελώνας, αφήνοντας χιλιάδες εργαζόμενους εκτεθειμένους στον κίνδυνο του καρκίνου. Δηλώνει μάλιστα ότι δεν υπάρχει ανάγκη αντικατάστασης των σωλήνων αμιάντου που χρησιμοποιούνται για τη μεταφορά νερού, γιατί δεν αναφέρεται κάτι τέτοιο στις οδηγίες της Ε.Ε.! Ας πεθαίνει ο κόσμος!

Κινητοποιήσεις

Δίκαια λοιπόν αυτή η κυβέρνηση γίνεται αποδέκτης του θυμού του κόσμου μέσα από κινητοποιήσεις και διαδηλώσεις. Είναι η μόνη γλώσσα που μπορεί να καταλάβει και η μόνη που μπορεί να φέρει αποτελέσματα.

Οι σχέσεις αυτής της κυβέρνησης είναι τόσο στενές με τους διάφορους Λανίτηδες, τους Λούηδες, τους Νέμιτσες και τους Μιχαηλίδηδες που μόνο κάτω από το βάρος των αγώνων των εργαζομένων μπορούμε να την εμποδίσουμε να καταστρέφει το περιβάλλον και να θέτει καθημερινά την υγεία μας σε κίνδυνο.

Οι κινητοποιήσεις στο Ζακάκι, στον Ακάμα, στους Εργάτες είναι μια καλή αρχή που πρέπει να συντονιστεί και να έχει συνέχεια.

Αντώνης Σαρρής

Υπεραστικά ταξί

Νίκη στους απεργούς οδηγούς

Σε απεργία διαρκείας κατέβηκαν οι οδηγοί υπεραστικών ταξί για να υπερασπιστούν τις δουλείες τους, το ταμείο προνοίας και άλλες κατακτήσεις που κερδίθηκαν με σκληρούς, αγώνες.

Οι 130 οδηγοί βρέθηκαν με τις μανούβρες της νέας διεύθυνσης ξεκάρφωτοι σαν να μην ήταν υπάλληλοι της εταιρίας στην οποία εργάζονταν τόσα χρόνια. Οι πέντε εταιρείες υπεραστικών ταξί ΚΥΡΙΑΚΟΣ, ΚΑΡΥΔΑΣ, ΜΑΚΡΗΣ, ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ και ΚΥΠΡΟΣ, δημιούργησαν μία κοινοπραξία, μια νέα εταιρία, την Παγκύπρια Εταιρία Υπεραστικών Ταξί ΛΤΔ η οποια αρνείται να αναγνωρίσει τα όσα χρωστούν οι παλιές εταιρείες στους οδηγούς, οπως το ταμείο προνοίας, το υπόλοιπο του 13ου μισθου και άλλα.

Αφού αρχικά έδιωξαν σαν πλεονάζων 13 εργαζόμενους, ακολούθησαν μία βρώμικη τακτική στέλνοντας εκβιαστικές επιστολές στον κάθε οδηγό, απομωνομένα, για να τον αναγκάσουν να αποδεχτεί τους νέους όρους εργοδότησης στην νέα εταιρία, με μειωμένους μισθούς και ωφελήματα. Κάθε αρνητική απάντηση εθεωρείτο απο την εταιρεί και σαν επιστολή παραίτησης. Αφού δεν πέρασε αυτός ο εκβιαζμός. Κάλεσαν τους οδηγούς σε «πάρτυ γνωριμίας» με την νεα διεύθυνση. Η παρουσία ορισμένων οδηγών τους έκανε να πάρουν φόρα και έτσι κάλεσαν τους οδηγούς να παρουσιαστούν για δουλειά με τους όρους της νέας εταιρίας. Ενωμένοι όλοι οι οδηγοί παρουσιάστηκαν στα νέα γραφεία, χωρίς ωστόσο να πιάσουν δουλεία. Κύρηξαν την πρώτη 24ωρη απεργία την οποία μετέτρεψαν μετά απο νέα Γενική Συνέλευση σε διαρκείας.

Οι απεργοί είναι αγανακτισμένοι με τη ταχτική της εταιρίας. Οπως μας είπε ο Φάνος, ένας απο τους απεργούς «*επειδή εμείς δεν διεκδικήσαμε τίποτε περισσότερο με την δημιουργία της κοινοπραξίας και δείξαμε ανοχή, αυτοί ζητούν να μας πάρουν και απο πάνω. Τα οσα χάνουν απο την απεργία μας είναι πολυ περισσότερα παρά τα όσα θα τους κόστιζε νά καλύψουν το ταμείο προνοίας μας. Σήμερα χάνουν 2.000 την ημέρα, το λιγότερο, μόνο απο την διακίνηση επιβατών*».

Ο Φαίδωνας, ένας άλλος απεργός μας εξήγησε πού βρίσκεται η ουσιαστική διαφορά: «*μέχρι σήμερα το ταμείο προνοίας αποτελεί το 3,75% του μισθου μας και θα πρεπει να γινει 4% ενώ η νέα εταιρία θέλει να μας παρει 25 χρονια πισω και να ξεκινήσουμε απο την αρχή με το 1.5% του μισθού μας. Θέλει ακόμα να μας επιβάλει νέα δρομολόγια και κατα συνέπεια νέα ωράρια*».

Συνθήκες δουλειάς

Ο Φάνος μας μίλησε για τις σκληρές και απάνθρωπες συνθήκες δουλείας. «*Δουλεύουμε για 54 ώρες τη εβδομάδα και πέρνουμε 1.80 σέντ την ώρα, δηλαδή περίπου οπως οι ξένοι εργάτες. Για μας το να φάμε μεσημέρι με τις οικογένειες μας, ή ακόμα με τους συναδέλφους, σαν ανθρωποι σ'ένα τραπέζι, είναι σπάνιο φαινόμενο. Αποξενωθήκαμε απο τις οικογένειες μας. Τα παιδία μας μεγαλώνουν μόνα τους. Για μάς δέν υπάρχει Κυριακή και αργία*».

Αμα οδηγάς τόσες ώρες είναι φυσικό να γίνει και κάποιο ατύχημα, κι'ομως ο οδηγός τα πληρώνει όλα. Πρώτα θα πληρώσει τις 100 λιρες για το παράπονο της ασφάλειας για τη ζημία του ξένου αυτοκινήτου και μετά θα πληρώνει 15 λιρες το μήνα για τη ζημία του ταξί. Ασε που πολλές φορές οι οδηγοί πληρώνουν το κόστος για καινούργια εξαρτήματα ενώ οι εταιρείες τα διορθώνουν με μεταχειρισμένα εξαρτήματα.

«*Και το παράσημο μας για όλα αυτά είναι οι παθήσεις στο σπόνδηλο και οι δισκοπάθειες*» επισημαίνει με αγανάκτηση ο Φάνος. «*Ποτέ δεν ήμουν αχάριστος, ούτε άπληστος κί ομως για πρώτη φορά στη ζωή μου νίωθω τόσο πληγωμένος. Εμείς τους προτείναμε χέρι συνεργασίας και αυτοί τα κάνουν όλα αυτά γιατί το μόνο που τους νοίαζει είναι πώς να έχουν το τιτλο του νικητή*»

Η απεργία των οδηγών ειναι πέρα για πέρα δίκαιη και χρειάζεται την αλληλεγύη και την συμπαράσταση του κάθε εργαζόμενου και πρώτα και κύρια των άλλων εργαζομένων στις συγκοινωνίες, οπως των οδηγών των αστικών ταξί και των λεωφορείων. Η απεργία των οδηγών πρέπει να νικήσει. Αν σήμερα οι εταιρίες ταξί περάσουν αυτό που θέλουν, θα ανοίξει ο δρόμος και για άλλους εργοδότες να κάνουν το ίδιο και σε άλλους κλάδους, ή να ζητούν την επαναδιαπραγμάτευση των κεκτημένων. Αντίθετα η νίκη των οδηγών ταξί θά σημαίνει νίκη όλων των εργαζομένων γιατί θα κόψει τη φόρα των αφεντικών.

Νίκος Αγιομαμίτης

ΤΡΑΠΕΖΕΣ

Σκανδαλώδεις παραχωρήσεις της ηγεσίας

Τις αντιδράσεις των εργαζομένων στις τράπεζες ξεσήκωσε η αποδοχή της πρότασης που ικανοποιούσε σοβαρά αντιαιτήματα των τραπεζών. Αρκετοί τραπεζοϋπάλληλοι με επιστολές τους στις εφημερίδες καταγγέλλουν την συμφωνία και τις παραχωρήσεις της ηγεσίας της ΕΤΥΚ.

Αυτή η τακτική των παραχωρήσεων και των συμβιβασμών που ακολουθεί εδώ και χρόνια η ηγεσία της ΕΤΥΚ άνοιξαν την όρεξη των τραπεζών να θέλουν συνεχώς περισσότερα. Έτσι τα τελευταία χρόνια σχεδόν σε κάθε υποβολή αιτημάτων των εργαζομένων, για ανανέωση της Συλλογικής Σύμβασης, υποβάλουν μία σειρά απο αντιαιτήματα.

Τα αντιαιτήματα

Η ηγεσία της ΕΤΥΚ αντί να αρνηθεί κάθε συζήτηση και να τους κόψει την όρεξη συνεχώς υποχωρεί και παραχωρεί κατακτήσεις που κερδίσθηκαν με αγώνες. Έτσι και στην νέα Συλλογική Σύμβαση έκανε τρεις ουσιαστικές παραχωρήσεις στους τραπεζίτες. Κατ' αρχή αποδέχθηκε την 3ετή σύμβαση απο 2ετή που ήταν μέχρι τώρα, με το επιχείρημα ότι έρχονται δύσκολοι καιροί. Αυτό το επιχείρημα για να στέκει έπρεπε να είχαν τουλάχιστον κερδίσει σημαντικά οφέλη και αυξήσεις για τα επόμενα χρόνια. Κι' όμως ακριβώς το αντίθετο έγινε, οι αυξήσεις δεν είναι μεγαλύτερες απο το 2% για το κάθε χρόνο.

Οι τράπεζες πέταξαν κάποια ψίχουλα με τις μηδαμινές ή καλύτερα τις μηδενικές αυξήσεις, μετά την αύξηση των φόρων κατανάλωσης και του ΦΠΑ που ακολουθεί και εξασφάλισαν την «εργατική ειρήνη» για τρία χρόνια. Έτσι σ' αυτό το μακρύ διάστημα οι τραπεζίτες θα έχουν εξασφαλισμένο ότι οι εργαζόμενοι στις τράπεζες δεν θα τους «ενοχλήσουν» με αγώνες και διεκδικήσεις. Θα μπορούν ακόμα ανενόχλητοι να συνεχίσουν να αυξάνουν τα κέρδη τους με τις απλήρωτες υπερωρίες, την εντατικοποίηση των ρυθμών δουλείας, τις παραβιάσεις των ωραρίων και τις άλλες αυθαιρεσίες τους.

Παραχώρησαν ακόμα στις τράπεζες την επέκταση του ωραρίου στις υπηρεσίες IBU & Dealing Rooms. Έτσι οι εργαζόμενοι σ' αυτές τις υπηρεσίες των τραπεζών θα είναι υποχρεωμένοι να εργάζονται 44 ώρες αντί 38ωρες όπως ίσχυε μέχρι σήμερα. Μ' αυτό τον τρόπο καθιερώνεται πλέον σαν θεσμός η υπερωριακή απασχόληση και μάλιστα γίνεται υποχρεωτική. Αυτό ακόμα θα ανοίξει το δρόμο στις τράπεζες να καθιερώσουν τις υποχρεωτικές υπερωρίες και σε άλλα τμήματα.

Παραχώρησαν ακόμα το δικαίωμα στις τράπεζες, να προσλαμβάνουν εποχιακό προσωπικό για περίοδο 2.5 μηνών, κάθε χρόνο. Προσωπικό χωρίς καθορισμένα καθήκοντα και δικαιώματα το οποίο σταδιακά θα αυξάνεται, δίνοντας έτσι στις τράπεζες την δυνατότητα να βγάζουν όλο και περισσότερα κέρδη αφού θα τους δουλεύουν περισσότερο και με λιγότερα λεφτά.

Έκαναν όλες αυτές τις παραχωρήσεις την στιγμή που οι τράπεζες ανακοινώνουν κέρδη δεκάδων εκατομμυρίων λιρών για τον κάθε χρόνο. Την ώρα που η μία τράπεζα μετά την άλλη ανακοινώνουν αύξηση των κερδών τους πάνω απο το 50% και μεγάλες επεκτάσεις στην Ελλάδα , την Ρωσία και αλλού.

Πριν μερικά χρόνια οι τράπεζες με την υπογραφή της ηγεσίας της ΕΤΥΚ πέτυχαν την μείωση του βασικού μισθού πρόσληψης κατά 17 λίρες. Τότε οι αντιδράσεις απέναντι στο ξεπούλημα της ηγεσίας της ΕΤΥΚ ήταν πολύ λίγες αφού πολλοί πίστευαν πως αυτό δήθεν δε θα άγγιζε ή έστω δε θα επηρέαζε το υφιστάμενο προσωπικό. Κι' όμως σήμερα φάνηκε πόσο αλήθεια είναι «Το γιορτή δική τους, παραμονή δική μας» και πόσο σωστές ήταν αντιδράσεις που υπήρξαν τότε.

Απεργίες

Μπορεί η συμφωνία να έχει περάσει απο τις συνελεύσεις και να υπογράφτηκε από την ηγεσία της ΕΤΥΚ όμως ορισμένα ζητήματα όπως η αύξηση του ωραρίου απο 38 σε 44 μπορούν να ανατραπούν στην πράξη, απο τα κάτω. Εκεί όπου η κάθε τράπεζα θα προσπαθήσει να εφαρμόσει αυτό το νέο ωράριο οι εργαζόμενοι μπορούν να απαντούν με απεργίες και κινητοποιήσεις. Έτσι οι τράπεζες θα βρουν μπροστά τους την αντίσταση των ιδίων των εργαζομένων. Έτσι η ηγεσία της ΕΤΥΚ ή θα αναγκαστεί να μπει μπροστά και να καλύψει τις κινητοποιήσεις και τους αγώνες των εργαζομένων, ή θα μπει στην άκρη.

Οι εργαζόμενοι στις τράπεζες έχουν την δύναμη να κερδίσουν πολύ περισσότερα και όχι να παραχωρούν στους τραπεζίτες. Ακόμα και λίγοι πχ αυτοί στα κομπιούτερ έχουν την δύναμη και μπορούν να παραλύσουν ολόκληρο τον κύκλο εργασίας των τραπεζών. Ο θυμός και η αγανάκτηση αλλά και η διάθεση για αγώνα φαίνεται απο το ποσοστό που καταψήφισε αυτή την συμφωνία που σχεδόν φτάνει το 30%. Οι πρωτοπόροι αγωνιστές στις τράπεζες πρέπει να πάρουν πρωτοβουλίες και να οργανώσουν αυτή την διάθεση μετατρέποντας την απογοήτευση σε δράση.

ΚΕΟ

Ν' αποσυρθούν οι απολύσεις ή να κρατικοποιηθεί

Σε νέες μαζικές απολύσεις προχωρεί η ΚΕΟ. Απόλυσε 61 εργαζόμενους, 55 απο την οινοβιομηχανία και 6 απο την κονσερβοποιία SWS που ανήκει στο ίδιο συγκρότημα.

Οι απολύσεις λέει η εταιρεία, έπρεπε να γινουν λόγω της μείωσης της παραγωγής σταφυλίων, της αυτοματοποίησης και του εκσυγχρονισμού των εγκαταστάσεων της εταιρείας. Μα ποιόν κοροϊδεύουν. Πετάνε τα σταφύλια στις χωματερές και έχουν το θράσος να μιλάνε για μείωση της παραγωγής σταφυλίων. Και αν πράγματι εχουν μειωθεί τα οινοποιήσημα σταφύλια, γι'αυτό δέν φταίνε οι εργαζόμενοι αλλά το κράτος που επιδοτούσε τους αγρότες για να ξεριζώσουν τα αμπέλια τους. Ακόμα η αυτοματοποίιση και ο εκσυγχρονισμός δέν δικαιολογούν τις απολύσεις, αλλά την μείωση των ωρών και την αύξηση των απολαβών των εργαζομένων.

Δέν ειναι η πρώτη φορά που η ΚΕΟ κάνει απολύσεις. Το '97 απόλυσε 24 άτομα με παρόμοιες δικαιολογίες. Οι ηγεσίες των συντεχνιών δέχτηκαν τότε τις απολύσεις για να μή χάσουν την δουλεία τους περισσότεροι εργάτες. Κι ομως λίγο μετά η ΚΕΟ έδιωξε αλλους 82 και σήμερα απολύει άλλους 61.

Και αυτή τη φορά οι συντεχνιακοί ηγέτες δέχτηκαν αδιαμαρτύρητα τις απολύσεις. Σε βαθμό μάλιστα που έμειναν εκπληκτοι και οι δημοσιογράφοι που καλυπταν την συνάντηση της εργοδοσίας με τις συντεχνίες.

Είναι φανερό ότι οι θυσίες των εργαζομένων και η αποδοχή των απολύσεων δέν απότρεψαν τα χειρότερα. Το μόνο που πέτυχαν ήταν να αύξηθούν τα κέρδη της εταιρείας και η μετοχή της στο χρηματιστήριο να καλπάζει την ίδια ώρα που οι εργαζόμενοι χάνουν τις δουλειές τους ή βρίσκονται συνέχεια κάτω απο την απειλή απόλυσης. Την ίδια συμβιβαστική στάση απέναντι στις απολύσεις κράτησαν οι ηγεσίες των συντεχνιών και στις Βάσεις και φτάσαμε απο τις 8,000 εργαζόμενους που δούλευαν εκεί να μείνουν σήμερα μόνο μερικές εκατοντάδες.

Σήμερα υπάρχουν στην ΚΕΟ, 622 εργαζόμενοι. Ολοι μαζί ενωμένοι έχουν την δύναμη και μπορούν να παλέψουν ενάντια στις απολύσεις και να αναγκάσουν την διεύθυνση να τις αποσύρει. Χρειάζονται όμως δυναμικά μέτρα. Χρειάζονται απεργίες, διαδηλώσεις, ακόμη και κατάληψη του εργοστασιού.

Σ'αύτό τον αγώνα είναι σίγουρο οτι θα έχουν συμπαραστάτες τους συνάδελφους τους στις άλλες οινοβιομηχανίες αλλά και κάθε εργαζόμενο.

Ετσι έκαναν οι εργαζόμενοι στα συσκευαστήρια και κατάφεραν να τα κρατήσουν ανοικτά. Αν η ΚΕΟ επιμένει στις απολύσεις γιατί αλλοιώς δεν μπορεί να δουλέψει μια σύγχρονη οινοβιομηχανία, τοτε να την πάρει το κράτος, και να την δουλέψει με στόχο το κοινωνικό όφελος και όχι τα κέρδη των μεγαλοκαρχαριών.

εργατικη δημοκρατια

Παλευουμε για

Σοσιαλισμο μεσα απο την ανεξαρτητη δραση της εργατικης ταξης

Οι εργατες δημιουργουν ολο τον πλουτο μεσα στον καπιταλισμο. Μια νεα κοινωνια απαλλαγμενη απο την εκμεταλλευση, ο σοσιαλισμος μπορει να δημιουργηθει μονο οταν οι εργατες παρουν συλλογικα στα χερια τους τον ελεγχο ολου του κοινωνικου πλουτου και προγραμματισουν την παραγωγη και τη διανομη συμφωνα με τις ανθρωπινες αναγκες.

Επανασταση και οχι ρεφορμισμο

Ο καπιταλισμος δεν παιρνει διορθωσεις. Πρεπει να ανατραπει με την εργατικη δραση. Δεν υπαρχει κοινοβουλευτικος δρομος προς μια τετοια αλλαγη. Το κοινοβουλιο, ο στρατος, η αστυνομια, η δικαιοσυνη, ολο το αστικο κρατος λειτουργει για να προστατευει το συμφερον της αρχουσας ταξης. Η εργατικη ταξη θα χρειαστει το δικο της κρατος, στηριγμενο στην αμεση δημοκρατια, στα συμβουλια αντιπροσωπων απ' τους χωρους δουλειας και στην εργατικη πολιτοφυλακη.

Διεθνισμο και οχι «σοσιαλισμο σε μια μονο χωρα» ή «σοσιαλισμο με εθνικα χρωματα»

Η εμπειρια της Ρωσιας αποδεικνυει οτι ακομα και μια νικηφορα εργατικη σοσιαλιστικη επανασταση οπως ο Οκτωβρης του 1917 δεν μπορει να επιβιωσει σε απομονωση. Τα καθεστωτα της ΕΣΣΔ μετα την επικρατηση του σταλινισμου, της Κινας και των αλλων ανατολικων χωρων ειναι κρατικοι καπιταλισμοι οπου η εκμεταλλευση και η καταπιεση της εργατικης ταξης δεν διαφερει απο τη Δυση. Γι' αυτο, υποστηριζουμε τις εργατικες εξεγερσεις εναντια στη γραφειοκρατικη αρχουσα ταξη αυτων των χωρων.

Υποστηριζουμε ολα τα εθνικοαπελευθερωτικα κινηματα που αντιστεκονται στην ιμπεριαλιστικη καταπιεση. Η δυναμη που θα τσακισει τελειωτικα τον ιμπεριαλισμο ειναι η ενοτητα της εργατικης ταξης σε διεθνη κλιμακα απο την Νεα Υορκη ως τη Σεουλ και απο το Λονδινο ως το Σαο Παολο.

Αντιπαλευουμε καθε μορφη σοβινισμου, ρατσισμου ή σεξιστικων διακρισεων που απειλει να διασπασει τους εργατες.

Απεναντι στην αντιτουρκικη πολεμοκαπηλεια της «δικης μας» αρχουσας ταξης υποστηριζουμε το συνθημα Ελληνες και Τουρκοι εργατες ενωμενοι.

Ειμαστε αντιθετοι στην καταπιεση των τουρκοκυπριων, τον οικονομικο, πολιτικο, και πολιτιστικο αποκλεισμο που τους επιβαλλει η δικης μας αρχουσα ταξη και υποστηριζουμε το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση.

Επαναστατικο Κομμα της εργατικης πρωτοποριας

Η εργατικη ταξη μπορει να απολευθερωσει τον εαυτο της και ολους τους καταπιεσμενους μεσα απο τη δικη της δραση. Για να κερδηθουν ολα τα κομμάτια της ταξης σε αυτη την παλη ειναι απαραιτητο να οργανωθουν τα πιο ξεκαθαρα και μαχητικα τμηματα σε ενα επαναστατικο εργατικο κομμα. Ενα τετοιο κομμα μπορει να πειθει τους εργατες για την επαναστατικη προοπτικη παρεμβαινοντας στους μαζικους αγωνες. Ειμαστε αντιθετοι σε καθε αντιληψη υποκαταστασης της ταξης, απ' οπου και αν προερχεται.

Ζωντανή συζήτηση στο τριήμερο Μαρξισμός '99

Έγινε στις 15, 16, 17 Οκτωβρίου στο Intercollege Λευκωσίας το τριήμερο "Μαρξισμός 99" που οργανώνεται κάθε χρόνο από την *Εργατική Δημοκρατία*.

Στο τριήμερο συμμετείχαν ο Κώστας Πίττας απο το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα και η Yildiz Keskin από την Οργάνωση Sosyalist Isci, αδελφές οργανώσεις της Εργατικής Δημοκρατίας στην Ελλάδα και Τουρκία. Με τις ομιλίες και τις παρεμβάσεις των συντρόφων για την κατάσταση σήμερα στην Ελλάδα και την Τουρκία, μετέφεραν το κλίμα της αλληλεγγύης και της συμπαράστασης που επικράτησε και στις δύο χώρες μετά τους σεισμούς. Και οι δύο λαοί έπεσαν θύματα της οικονομίας της αγοράς και της ασυδοσίας των μεγαλοεργολάβων. Τα αισθήματα αλληλεγγύης και συμπαράστασης που δημιουργήθηκαν ανάμεσα στους απλούς ανθρώπους και των δύο χωρών έδειξαν με έντονο τρόπο ότι ο εθνικισμός δεν είναι κάτι που το φέρνουμε μαζί μας, αλλά καλλιεργείται από τα πάνω, από τις άρχουσες τάξεις. Τα φιλειρηνικά αισθήματα των δύο λαών είναι που φοβούνται οι άρχουσες τάξεις κι οι εθνικιστές και στις δύο πλευρές γι' αυτό φροντίζουν να κλιμακώνουν την ένταση με στρατιωτικές ασκήσεις και αγορά νέων οπλικών συστημάτων.

Ιδιαίτερο ενδιαφέρον είχε η συζήτηση για την Παιδεία, με ομιλητές την Αγγελική Μιχαήλ και τον Αντρέας Σταύρου, πρόεδρο της ΟΕΛΜΕΚ. Μέσα από τη συζήτηση φάνηκε καθαρά ότι η πολιτική της λιτότητας και των περικοπών αφήνουν τα σχολεία αλλά και τις υπόλοιπες κοινωνικές υπηρεσίες να ρημάζουν. Η μονόωρη στάση των καθηγητών ήταν μια καλή αρχή που πρέπει να έχει όμως συνέχεια

Η συζήτηση για το αν «θα κάνει πάντα ότι θέλει η γραφειοκρατία των συντεχνιών» με τον Νίκο Αγιομαμίτη και τον Πανίκο Λουκά μέλος Δ.Σ. των ξενοδοχειακών της ΠΕΟ όπως ήταν φυσικό συγκεντώθηκε σε μεγάλο βαθμό στην απεργία στα ξενοδοχεία του Λόρδου στην Λάρνακα, αφού ήταν η μεγαλύτερη σε διάρκεια απεργία των τελευταίων δεκατιών. Οπώς τόνισαν και οι δυό ομιλητές, η γραφειοκρατία έχει μετατραπεί πλέον σε μεσάζοντα ανάμεσα στην εργατική τάξη και τα αφεντικά και φροντίζει περισσότερο τα συμφέροντα της «οικονομίας του τόπου» δηλαδή του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού παρά αυτά των εργατών. Κοινό ήταν και το συμπέρασμα ότι για να ξεπεραστούν τα εμπόδια που προβάλλει η συνδικαλιστική γραφειοκρατία χρειάζεται η οργάνωση και ο έλεγχος των αγώνων απο τα κάτω, απο τους ίδιους τους εργαζόμενους.

Η συζήτηση για τα 10 χρόνια από την κατάρρευση των σταλινικών καθεστώτων με τον Πέτρο Μιχαήλ καταπιάστηκε με το τι είδους κοινωνίες υπήρχαν σ' αυτές τις χώρες και πώς έγινε το πέρασμα από τον κρατικό καπιταλισμό στον καπιταλισμό της αγοράς. Επίσης επισημάνθηκε ότι ενώ η εργατική τάξη κατάφερε να γκρεμίσει το παλιό σύστημα, δεν κατάφερε να ανατρέψει και την ίδια την άρχουσα τάξη. Οι αγώνες των εργατών που βλέπουμε σήμερα να ξεσπούν σ' όλες σχεδόν τις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης ανοίγουν μια τέτοια προοπτική.

Συζητήσεις επίσης υπήρχαν για το Χρηματιστήριο, για τις εξελίξεις στο Κυπριακό, για την παράδοση του αντιπολεμικού κινήματος, για το ρεφορμισμό και την ανάγκη να κτιστούν επαναστατικά κόμματα.

Αυτό τονίστηκε και στη τελική εκδήλωση. Μέσα σε μια περίοδο όπου η ανθρωπότητα μαστίζεται απο φτώχεια, πολέμους, πείνα, σκάνδαλα και διαφθορά και τα παραδοσιακά κόμματα της Αριστεράς ψάχνουν τρόπους για να διαχειριστούν "καλύτερα" το καπιταλιστικό σύστημα, η Διεθνιστική Σοσιαλιστική Τάση στην όπου ανήκει και η Εργατική Δημοκρατία δίνει έμφαση στο κτίσιμο κομμάτων που να μπορούν να δώσουν απάντηση στην κρίση, που να βάζουν μπροστά την προοπτική της επανάστασης και του σοσιαλισμού.

Μαρία Κωνσταντίνου.

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Πυρηνας Κεντρου

Συνεδριαζει στα γραφεια της Ε.Δ η ωρα 8:00μμ

10/12: Σκάνδαλα και διαφθορά στο καπιταλισμό

17/11:Η Διεθνιστική Σοσιαλιστική Τάση

24/11: Κυπριακό: πρόβλημα εθνικό ή ταξικό

1/12: Πώς μπορούμε να σώσουμε το περιβάλλον

Πυρηνας Παλ/τισσάς

Συνεδριάζει στα γραφεια της Ε.Δ. η ωρα 7:30μμ

11/11: Η εξέγερση του Πολυτεχνείου

17/11:Η Διεθνιστική Σοσιαλιστική Τάση

25/11: Πώς μπορούμε να σώσουμε το περιβάλλον

2/12: Σκάνδαλα και διαφθορά στο καπιταλισμό

Πυρηνας Στροβολου

Συνεδριαζει στο Στροβολο, καθε Τριτη, οδος Πτολεμαϊδας 7:30μ.μ.

9/11: Εχουν τα ζώα δικαιώματα;

17/11:Η Διεθνιστική Σοσιαλιστική Τάση

23/11: Αυξήσεις σύμφωνα με την παραγωγικότητα;

30/11: Τα επιτεύγματα της Ρώσικης επανάστασης

ΛΕΜΕΣΟΣ

Συνεδριαζει καθε Πεμπτη στα γραφεια της οργανωσης Ηπειρου 9 η ωρα 8 μ.μ. τηλ 747665

11/11: Γιατί είμαστε αντίθετοι στις αντικατοχικές πορείες

18/11: Τι εννοούμε με εργατική τάξη

25/11: Μαρξισμός και επιστήμη

2/12: Τι σημαίνουν οι μετοχοποιήσεις και οι ιδιωτικοποιήσεις;

Εργατικη Δημοκρατια

Μηνιαια σοσιαλιστικη εργατικη εφημεριδα
της Οργανωσης «Εργατικη Δημοκρατια»
Γραφεια: οδος Αρχιεπ. Μακαριου Γ' 92 Καιμακλι.
Τ.Κ. 27280, Λευκωσια
Τηλ. 02 - 349959 Fax. 02-349770
Υπευθυνος για το νομο: Ντινος Αγιομαμιτης

εργατικη δημοκρατια

Γραφτειτε συνδρομητες

Συνδρομη για ενα χρονο
Εσωτερικου £7 - Εξωτερικου £12
ΟΝΟΜΑ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ_ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

Τ.Κ. 27280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

PLO, IRA, PKK
Γιατί τα εθνικοαπελευθερωτικά αντάρτικα παραδινουν τα όπλα;

"Ειρηνευτικές διαδικασίες" καταπιεστών και καταπιεσμένων

Ο Κλίντον επισκέπτεται την Αθήνα και την Αγκυρα τον Νοέμβρη και υπόσχεται να κάνει ένα "Καμπ Ντέηβιντ για το Κυπριακό" που υποτίθεται ότι θα σβήσει και αυτή την εστία της έντασης." Και μόνο η σκέψη ότι ο Κλίντον μπορεί να κάνει στην Κύπρο αυτά που έκανε στην Βοσνία ή στο Κόσοβο, οδηγεί στο συμπέρασμα ότι δεν θέλουμε τέτοιες επεμβάσεις. Ειρηνευτικές πρωτοβουλίες" της "διεθνούς κοινότητας", όμως, δεν έχουν παρθεί μόνο για συγκρούσεις ανάμεσα σε κράτη αλλά και για τον τερματισμό πολύχρονων συγκρούσεων με πρωταγωνιστές εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα που πάλευαν με το όπλο στο χέρι.

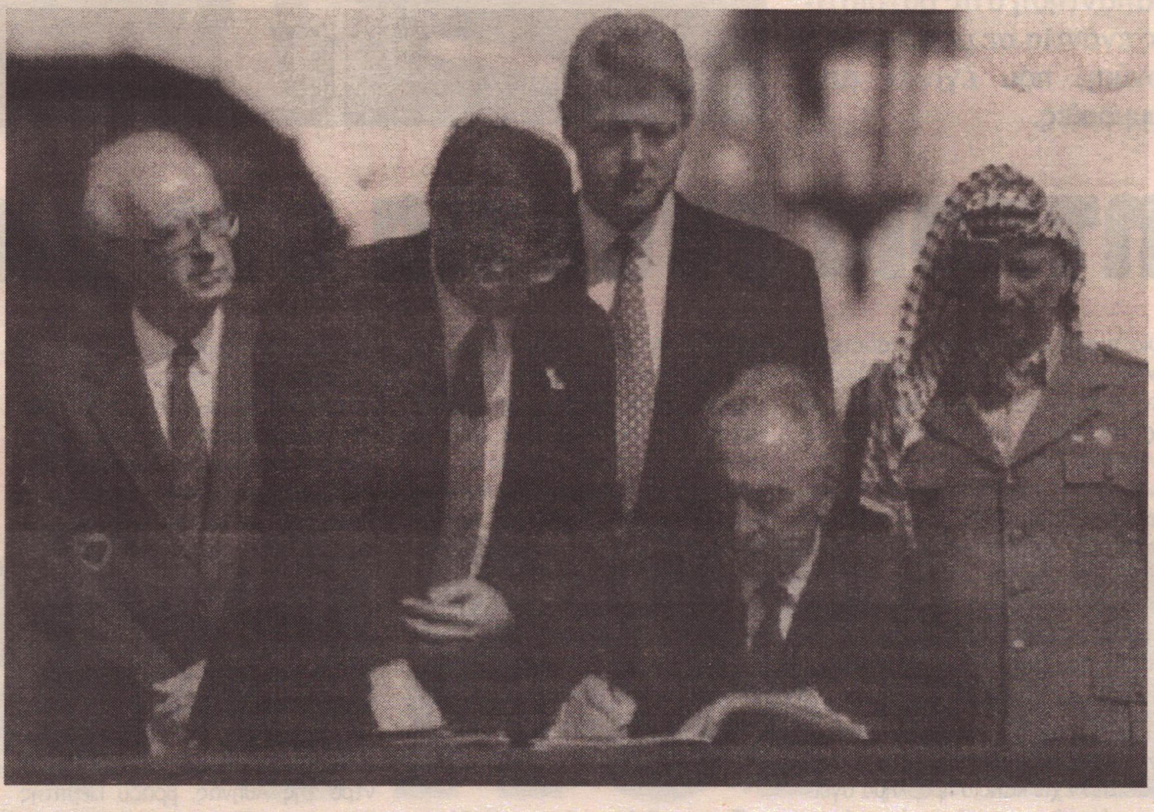

Σε όλη τη διάρκεια της δεκαετίας του '90, τέτοιες "ειρηνευτικές συμφωνίες" με τη μεσολάβηση του ΟΗΕ ή των Μεγάλων Δυνάμεων διαδέχονται η μια την άλλη. Από την Ν. Αφρική μέχρι την Παλαιστίνη και από την Κ. Αμερική μέχρι τη Β. Ιρλανδία. Οργανώσεις όπως το PKK στο τουρκικό Κουρδιστάν, ή η ΕΤΑ στην χώρα των Βάσκων στην Ισπανία, θέλουν να βαδίσουν στον ίδιο δρόμο. Γιατί τα ένοπλα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα έχουν κινηθεί σ' αυτή την κατεύθυνση; Τί έχουν πετύχει; Υπάρχει κάποια εναλλακτική στρατηγική πέρα από τα "στρογγυλά τραπέζια" της διεθνούς διπλωματίας;

Διαπραγματεύσεις

Οι ηγεσίες αυτών των οργανώσεων και των κινημάτων έφτασαν μετά από πολύχρονους αγώνες στο συμπέρασμα ότι δεν έχουν καμιά πιθανότητα να νικήσουν στην στρατιωτική αναμέτρηση με τους στρατούς των χωρών στις οποίες δρούσαν. Σε χώρες όπου τέτοια κινήματα είχαν την υποστήριξη μιας μειοψηφίας του πληθυσμού αυτό ίσχυε ακόμα περισσότερο. Για παράδειγμα το PKK με τους 10.000 αντάρτες του στη Ν.Α. Τουρκία μπορούσε να αποφεύγει την συντριβή στην αναμέτρησή του με την τεράστια στρατιωτική μηχανή του τούρκικου κράτους, αλλά δεν είχε καμιά πιθανότητα να νικήσει. Το ίδιο συνέβηκε με τον IRA στην Ιρλανδία, ή την ΕΤΑ στην χώρα των Βάσκων. Και οι δυο αυτές οργανώσεις είχαν την υποστήριξη μόνο της εθνικής μειονότητας στην οποία βασίζονταν.

Η απάντηση σ' αυτό το αδιέξοδο ήταν η αναζήτηση "πολιτικής διεξόδου" με διαπραγματεύσεις. Την αρχή έκανε από το 1990 η ηγεσία του Αφρικανικού Εθνικού Κογκρέσου (ΑΕΚ) στη Ν. Αφρική. Είναι η πιο επιτυχημένη περίπτωση αφού στο τέλος της πορείας τους, το κίνημα ενάντια στο απαρτχάιντ μπόρεσε να επιβάλει τους ιστορικούς του στόχους. Οι αισχροί νόμοι του απαρτχάιντ έχουν καταργηθεί, η μαύρη πλειοψηφία κατάκτησε το δικαίωμα της ψήφου και το ΑΕΚ κέρδισε τις εκλογές με συντριπτική πλειοψηφία σχηματίζοντας κυβέρνηση.

Αυτές οι επιτυχίες οφείλονταν στη δύναμη της τεράστιας και μαχητικής μαύρης εργατικής τάξης που έδωσε σκληρούς αγώνες στους χώρους δουλειάς χτίζοντας δυνατά συνδικάτα. Η μαχητικότητα αυτού του εργατικού κινήματος θεωρήθηκε από την άρχουσα τάξη απείρως μεγαλύτερη απειλή από τις ένοπλες ενέργειες του ΑΕΚ. Αυτή τη δύναμη χρησιμοποίησε η ηγεσία του ΑΕΚ σαν μοχλό πίεσης στις διαπραγματεύσεις για να αποσπάσει υποχωρήσεις από τη μεριά του καθεστώτος.

Η κατάσταση στην Παλαιστίνη είναι πολύ διαφορετική. Η Οργάνωση για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης (ΟΑΠ) διεξήγαγε έναν ηρωικό αγώνα με στόχο την δημιουργία ενός μη-θρησκευτικού κράτους στην Παλαιστίνη στο οποίο θα μπορούσαν να επιστρέψουν όλοι οι όσοι ξεριζώθηκαν από το κράτος του Ισραήλ στους πολέμους του 1948 και του 1967.

Ομως από τις αρχές της δεκαετίας του '90, η ηγεσία της άρχισε να κάνει πίσω εγκαταλείποντας αυτούς τους διακηρυγμένους στόχους και να αναζητάει μια συμβιβαστική φόρμουλα με το Ισραήλ. Οι επαφές και οι διαπραγματεύσεις οδήγησαν στις "συμφωνίες του Οσλο".

Το μόνο που κέρδισε στην ουσία η ηγεσία της ΟΑΠ ήταν ο περιορισμένος έλεγχος σε μια πολυκερματισμένη περιοχή της Δυτ. Οχθης, τα 2/5 της Παλαιστίνης. Οι εξουσίες της Παλαιστινιακής Αρχής και του Αραφάτ δεν είναι μεγαλύτερες από ενός δημάρχου. Η παλαιστινιακή αστυνομία λειτουργεί μέσα στα πλαίσια που της έχει ορίσει ο ισραηλινός στρατός.

Πρόσφατα μετά από πιέσεις των ΗΠΑ, η επίσημη παλαιστινιακή ηγεσία αποφάσισε να αναβάλει επ' αόριστον την ανακήρυξη του παλαιστινιακού κράτους, παρόλο που οι σχετικές συμφωνίες της έδιναν αυτό το δικαίωμα. Ο Αραφάτ και η ηγεσία της ΟΑΠ αφιερώνουν όλες τους τις δυνάμεις στο κυνήγι αυτών που επιμένουν να παλεύουν ενάντια στο κράτος του Ισραήλ και διαφωνούν με τις ατέλειωτες υποχωρήσεις.

Τον ίδιο δρόμο ακολούθησε και η ηγεσία του IRA στην Β. Ιρλανδία. Μετά από 20 χρόνια ένοπλης αντιπαράθεσης με το βρετανικό στρατό έγινε φανερό ότι καμιά από τις δυο πλευρές δεν μπορούσε να επικρατήσει. Το 1997 οι πολύχρονες διαπραγματεύσεις κατέληξαν στην "Συμφωνία της Μεγάλης Παρασκευής".

Η ηγεσία του IRA και του Σιν Φεϊν, της πολιτικής του πτέρυγας, εγκατέλειψαν το στόχο της ενωμένης Ιρλανδίας και του τερματισμού της αγγλικής κατοχής. Δέχτηκαν να συμμετέχουν σε ένα νομοθετικό σώμα με περιορισμένες αρμοδιότητες. Ομως αυτές οι υποχωρήσεις δεν ήταν αρκετές για την άλλη πλευρά.

Σήμερα, η κυβέρνηση του Μπλερ, κάτω από την πίεση των ακροδεξιών προτεσταντικών οργανώσεων και των Τόρυδων, δεν επιτρέπει την συμμετοχή του Σιν Φεϊν σ' αυτό το σώμα, αν πρώτα ο IRA δεν παραδώσει τα όπλα. Την ίδια στιγμή οι παραστρατιωτικές ομάδες των Προτεσταντών μένουν στο απυρόβλητο, το ίδιο και όλος ο κρατικός μηχανισμός καταπίεσης και διακρίσεων σε βάρος της καθολικής εργατικής τάξης.

Τραγικό παράδειγμα

Δεν είναι καθόλου σίγουρο ότι οι υποχωρήσεις που γίνονται για να ξεκινήσει μια "ειρηνευτική διαδικασία" θα έχουν αποτέλεσμα. Η ιστορία του PKK στο Κουρδιστάν είναι το τραγικό παράδειγμα. Το PKK ξεκίνησε το 1980 το αντάρτικο στην Ν.Α. Τουρκία, με στόχο την δημιουργία ενός ανεξάρτητου κουρδικού κράτους. Από το 1993, η ηγεσία του άρχισε να ζητάει διαπραγματεύσεις για το τερματισμό του πολέμου με αντάλλαγμα την αναγνώριση "πολιτιστικής αυτονομίας" για τα εκατομμύρια του Κούρδων, εγκαταλείποντας έτσι το σύνθημα της ανεξαρτησίας για το Κουρδιστάν. Ομως οι συνεχείς εκκλήσεις του Οτσαλάν, οι μονομερείς καταπαύσεις πυρός από το PKK, δεν βρήκαν καμιά ανταπόκριση στην τουρκική κυβέρνηση.

Ο Οτσαλάν μετά την απαγωγή του από τους τούρκους ΚΥΠατζήδες και την αμερικάνικη CIA -με την συνεργασία της κυβέρνησης Σημίτη- και τη καταδίκη του σε θάνατο, κάλεσε τα μέλη του PKK να σταματήσουν τον ένοπλο αγώνα. Ελπιζε και ελπίζει σε μια "πολιτική λύση" όπως αυτή των συμφωνιών του Οσλο για το παλαιστινιακό. Η ηγεσία του κόμματος στα βουνά συμφώνησε και άρχισε να αποσύρει τους μαχητές έξω από τα σύνορα. Η τούρκικη κυβέρνηση απέρριψε αυτές τις χειρονομίες και ο στρατός κλιμάκωσε τις εκκαθαριστικές του επιχειρήσεις. Πριν από μερικές βδομάδες, η ηγεσία του PKK έστειλε μια ομάδα ανταρτών να παραδοθεί επίσημα στο στρατό σαν μια χειρονομία καλής θέλησης. Η απάντηση ήταν να συλληφθούν και να παραπεμφθούν σε δίκη με την κατηγορία της εσχάτης προδοσίας.

Στις περισσότερες περιπτώσεις οι ηγεσίες αυτών των κινημάτων δεν έχουν κανένα πρόβλημα να αλλάξουν την χακί στολή του αντάρτη με το κοστούμι του υπουργού ή του διπλωμάτη. Γι' αυτούς ανοίγει η προοπτική να χρησιμοποιήσουν την όποια μαζική επιρροή τους για να διεκδικήσουν κάποιο ρόλο στη διαχείριση του αστικού κράτους με τα σχετικά οφέλη για τους ίδιους. Ομως κάτι τέτοιο δεν σημαίνει τίποτα για τους χιλιάδες αγωνιστές στη βάση αυτών των κινημάτων που έχουν σηκώσει το βάρος των αγώνων και των θυσιών. Καμμιά "ειρηνευτική διαδικασία" που γίνεται με την αιγίδα των αρχουσών τάξεων και των ιμπεριαλιστών δεν πρόκειται να εξαφανίσει την καταπίεση, τις διακρίσεις και την εκμετάλλευση που πυροδότησαν αυτά τα κινήματα.

Προοπτική

Η απάντηση σ' αυτά τα ξεπουλήματα δεν μπορεί να είναι η επιστροφή στον ένοπλο αγώνα μια χούφτας μαχητών που παλεύει "εξ' ονόματος" των καταπιεσμένων. Μια στρατηγική που κατέληξε σε αδιέξοδο χτες, δεν μπορεί να είναι η απάντηση για το σήμερα. Η εναλλακτική λύση βρίσκεται αλλού. Βρίσκεται στην υιοθέτηση μιας στρατηγικής που δεν θα έχει σαν κέντρο αναφοράς το έθνος αλλά την τάξη. Αυτό σημαίνει ότι η δύναμη που μπορεί να συγκρουστεί νικηφόρα με τον ιμπεριαλισμό και να συντρίψει τις αλυσίδες της καταπίεσης είναι η ενωμένη εργατική τάξη πέρα από θρησκεία και καταγωγή.

Αυτό επιβεβαιώνεται από την εμπειρία της εργατικής επανάστασης τον Οκτώβρη του 1917. Η εξουσία των σοβιέτ με επικεφαλής τους μπολσεβίκους από την πρώτη στιγμή διακήρυξε το δικαίωμα στην αυτοδιάθεση - μέχρι αποχωρισμού - όλων των εθνών που ο τσαρισμός είχε μετατρέψει σε αποικίες. Οι λαοί του Καυκάσου, όπως οι Τσετσένοι για παράδειγμα, πολέμησαν με αυταπάρνηση τα επόμενα χρόνια στο πλευρό του Κόκκινου Στρατού. Οι επανειλημμένες εξεγέρσεις και αντάρτικα αυτών των λαών από τα μέσα του 19ου αιώνα ενάντια στην τσαρική αυτοκρατορία είχαν πνιγεί στο αίμα. Η νικηφόρα επανάσταση των εργατών στην Ρωσία ήταν που έφερε την λευτεριά για όλα αυτά τα έθνη.

Αυτή είναι η μοναδική προοπτική για όλους τους αγωνιστές του κουρδικού κινήματος. Η εθνικιστική στρατηγική της ηγεσίας του PKK σήμαινε ότι όλα αυτά τα χρόνια αναζητούσε συμμαχίες με τις άρχουσες τάξεις χωρών που βρίσκονται σε κόντρα με την τούρκικη άρχουσα τάξη. Τώρα που αυτές οι άρχουσες τάξεις - όπως της Συρίας ή της Ελλάδας - αποφάσισαν ότι δεν χρειάζονται το PKK, η ηγεσία του αναζητάει τον συμβιβασμό με την τούρκικη άρχουσα τάξη.

Ομως εκτός από τους τούρκους καπιταλιστές και στρατηγούς υπάρχουν και τα εκατομμύρια εργάτες στις μεγάλες πόλεις της Τουρκίας. Ο καταστρεπτικός σεισμός του Αυγούστου ισοπέδωσε τα βιομηχανικά προάστια και τις εργατογειτονιές που ζούσαν και δούλευαν πλάι πλάι τούρκοι και κούρδοι εργάτες. Ο θυμός και η κατακραυγή για τους κερδοσκόπους και τους καπιταλιστές που σκόρπισαν μαζικά τη δυστυχία, είναι κοινός. Το ίδιο και οι αγώνες που έχουν ξεσπάσει στο παρελθόν και πρόκειται να ξεσπάσουν στο μέλλον ενάντια στη λιτότητα, τις ιδιωτικοποιήσεις, ενάντια στην καταστολή. Το σταμάτημα της καταπίεσης για τους Κούρδους είναι δεμένο με αυτούς τους αγώνες και τη νικηφόρα έκβασή τους.

Το ίδιο ισχύει και για την Μ. Ανατολή και το παλαιστινιακό κίνημα. Η εναλλακτική λύση στις προδοσίες του Αραφάτ δεν είναι το αντάρτικο των ισλαμιστών αλλά μια στρατηγική που θα ενώνει τα εκατομμύρια των εργατών από το Κάιρο μέχρι τη Βασόρα ενάντια στις ντόπιες άρχουσες τάξεις που είναι δεμένες με χίλια νήματα με τον ιμπεριαλισμό.

Η νικηφόρα πάλη ενάντια στην εθνική καταπίεση και όλη τη βρόμικη κληρονομιά του ιμπεριαλισμού μπορεί να διεξαχθεί μόνο κάτω από την σημαία της ενότητας των εργατών και όχι της διαίρεσής τους, από την σκοπιά της σοσιαλιστικής επανάστασης.

εργατική δημοκρατία

ΕΛΛΑΔΑ

Μαζική και δυναμική ήταν η απάντηση στις ρατσιστικές δολοφονίες και επιθέσεις ενάντια σε μετανάστες στην Αθήνα και Θεσσαλονίκη, που έγιναν απο οργανωμένες φασιστικές συμμορίες.

Συλλαλητήρια ενάντια στο ρατσισμό

Χιλιάδες κόσμος πήρε μέρος σε αντιρατσιστικό συλλαλητήριο την Τρίτη 26 Οκτώβρη στην Αθήνα. Την παραδειγματική τιμωρία των ενόχων αλλά και των ηθικών αυτουργών καθώς και την ταχύτερη νομιμοποίηση των μεταναστών ζητά η Γενική Συνομοσπονδία Εργατών Ελλάδας στην ανακοίνωση με την οποία καλούσε τους εργαζόμενους να πάρουν μέρος στο αντιρατσιστικό συλλαλητήριο. Κάλεσαν ακόμα η Οργάνωση των καθηγητών, κόμματα και οργανώσεις της αριστεράς, και οργανώσεις των μεταναστών.

Το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα, αδελφή οργάνωση της Εργατικής Δημοκρατίας, κινητοποιήθηκε από την πρώτη στιγμή. Μέλη του ΣΕΚ βγήκαν στις γειτονιές και τις πλατείες προπαγανδίζοντας το συλλαλητήριο και μαζεύοντας υπογραφές. Στην Ομόνοια δεκάδες μέλη του ΣΕΚ έκαναν πικετοφορία στους γύρω δρόμους, στα στέκια των μεταναστών.

Η υποδοχή από τον κόσμο ήταν ενθουσιώδης. Ντόπιοι και μετανάστες έβρισκαν την ευκαιρία να εκδηλώσουν την διάθεσή τους να παλέψουν ενάντια στον ρατσισμό των φασιστικών συμμοριών αλλά και της αστυνομίας. Σε πολλές περιπτώσεις η μικρή διαδήλωση σταμάτησε και φώναξε συνθήματα μαζί με τον κόσμο που παρακολουθούσε: "Νομιμοποιήστε τους μετανάστες, σύνορα ανοιχτά για τους εργάτες". Γεμάτοι ενθουσιασμό υποδέχτηκαν την διαδήλωση δεκάδες φοιτητές από άλλες χώρες βγαίνοντας στα μπαλκόνια του φοιτητικού ξενοδοχείου στην οδό Ευριπίδου χειροκροτώντας και φωνάζοντας συνθήματα. "Και μείς στην Γαλλία δίνουμε τις ίδιες μάχες ενάντια στον ρατσισμό και τους φασίστες του Λεπέν" είπε η Μαρί σπουδάστρια από το Παρίσι.

Πικετοφορίες οργανώθηκαν και στον Πειραιά και στα Γιάννενα από μέλη του ΣΕΚ που βάδισαν από την Νομαρχία στους κεντρικούς δρόμους της πόλης διαδηλώνοντας κατά του ρατσισμού και για την νομιμοποίηση των μεταναστών.

Στις 27 Οχτώβρη έγινε αντιρατσιστική πικετοφορία και στην Θεσσαλονίκη που οργανώθηκε από τους τοπικούς πυρήνες του ΣΕΚ.

Το συλλαλητήριο της Τρίτης είναι μια πρώτη άμεση απάντηση στους ρατσιστές αλλά και στην πολιτική της κυβέρνησης και την αστυνομίας που τους ενθαρρύνει.

Φασίστες οι δολοφόνοι

Λίγα μόνο 24ωρα μετά την αποκάλυψη του συγκλονιστικού πολλαπλού ρατσιστικού εγκλήματος, η αστυνομία, η κυβέρνηση και τα περισσότερα ΜΜΕ προσπαθούσα να υποβαθμίσουν το γεγονός και να του δώσουν τον χαρακτηρισμό της μεμονωμένης ενέργειας ενός ψυχοπαθούς. Κι όμως, και μόνο η κατάθεση του ίδιου του φασίστα δολοφόνου, Παντελή Καζάκου, που ήταν αποφασισμένος να μετρήσει τόσους νεκρούς μετανάστες όσες σφαίρες είχε το πιστόλι του, φτάνει για ν' απορριφθεί η περίπτωση του "μεμονωμένου τρελού":

"Δεν μετανιώνω για ότι έκανα γιατί με τις πράξεις μου αυτές πιστεύω ότι πρόσφερα υπηρεσία στην πατρίδα...Δεν έχω κάποιο πρόβλημα υγείας ούτε έχω νοσηλευτεί ποτέ σε κάποιο νοσοκομείο". Μόνο οργανωμένο μέλος φασιστικής οργάνωσης θα ρωτούσε, όπως ο Καζάκος, αν ο κόσμος τον θεωρεί "ήρωα ή φονιά", προσπαθώντας με απόλυτο κυνισμό να μετρήσει το πολιτικό αποτέλεσμα των δολοφονικών επιθέσεων.

Ο Παντελής Καζάκος, ο δολοφόνος των μεταναστών εργατών είναι φασίστας με διασύνδεση με τους οργανωμένους νεοναζί της Χρυσής Αυγής. "*Ηταν μαθητής στο 34ο Λύκειο στα Πετράλωνα*", λεει ο καθηγητής του Τάσος Παπαδόπουλος, "*την περίοδο '94 - '95. Εκείνες τις χρονιές είχε κάνει την εμφάνιση της οργανωμένη ομάδα μελών της Χρυσής Αυγής στην γειτονιά. Είχε μάλιστα ανοίξει και γραφεία. Στο ίδιο το σχολείο υπήρχαν μαθητές που προσπαθούσαν να κάνουν ανοιχτή προπαγάνδα των ναζιστικών και ρατσιστικών απόψεων*". Αυτή ήταν η παρέα του Καζάκου. Υπάρχουν φωτογραφίες που τον δείχνουν να διαδηλώνει μαζί με τους Χρυσαυγίτες στον Πειραιά στις 3 Μάρτη 1994 στο συλλαλητήριο του μητροπολίτη Καλλίνικου για την "ελληνικότητα της Μακεδονίας".

Το ότι οι δολοφονίες του Καζάκου δεν είναι "μεμονωμένο" περιστατικό αλλά αποτέλεσμα συστηματικής δράσης των φασιστικών συμμοριών, βεβαιώνουν τα εξής γεγονότα: Το ίδιο βράδυ που ο Καζάκος έσπερνε το θάνατο στην Αθήνα, άλλη συμμορία τρομοκρατούσε τις γειτονιές μεταναστών από το Μπαγκλαντές στη Θεσσαλονίκη. Το βράδυ της Δευτέρας, ο Μαντρίο Σιγκίν, μετανάστης από την Ινδία χαρακώθηκε σε όλο του το σώμα από "αγνώστους".

Ο Παντελής Καζάκος αποφάσισε σύμφωνα με τις δηλώσεις του να "ξεκαθαρίσει τους μετανάστες". Η αστυνομία και ο υπουργός λένε πως αυτά είναι λόγια ενός τρελού. Λάθος! Αυτά είναι τα λόγια ενός οργανωμένου οπαδού της Χρυσής Αυγής. Η ομώνυμη εφημερίδα είναι γεμάτη προτροπές για τέτοιες ενέργειες ρατσιστικής, δολοφονικής βίας.

Αυτές τις προτροπές έκανε πράξη ο Καζάκος προχωρώντας σε ένα από τα μεγαλύτερα ρατσιστικά εγκλήματα: Τη δολοφονία Κούρδου μετανάστη και τον τραυματισμό δύο ακόμα την Τρίτη 19/10. Την επί επτά ώρες συνεχή δολοφονική δράση στο κέντρο της Αθήνας, βράδυ Πέμπτης ξημερώματα Παρασκευής 24/10 - δράση που σήμανε τον θάνατο ενός ακόμα μετανάστη και τον σοβαρό τραυματισμό άλλων πέντε.

Ερωτήματα

Όμως μια συμμορία νεοναζί, όμως, δεν αρκεί για ένα τόσο μεγάλο έγκλημα. Υπάρχουν αναπάντητα ερωτηματικά για την κάλυψη της αστυνομίας. Γιατί ο αρχηγός της ΕΛ.ΑΣ έτρεξε να αποκλείσει τη συμμετοχή του Καζάκου σε ακροδεξιά οργάνωση; Είναι δυνατόν η Ασφάλεια να μην γνώριζε τον διορισμό ενός "Χρυσαυγίτη" σε θέση "σεκιουριτά" στην ΕΡΤ; Ξέρουμε από τη Θεσσαλονίκη - τη γνωστή υπόθεση "χουντογλέντι" - ότι ο αξιωματικός της Ασφάλειας παραδέχτηκε ότι "αυτούς (τους χουντικούς και τους νεοναζί) χρησιμοποιούμε για να κυνηγάμε μετανάστες".

Πώς ξεγλιστρούσε από τα μπλόκα της Αστυνομίας ο Καζάκος το βράδυ των δολοφονιών; Εκείνο το βράδυ, η Ελληνική Αστυνομία έστηνε μπλόκα κυνηγώντας δήθεν "μαφιόζους λαθρομετανάστες που ξεκαθαρίζουν λογαριασμούς".

Γι' αυτό πρέπει να απαιτήσουμε να έρθουν στο φως όλες οι διασυνδέσεις των δολοφονιών με τις φασιστικές οργανώσεις και την αστυνομία.

Να καταργηθούν οι περιορισμοί

Η κυβέρνηση Σημίτη όπως ακριβώς και οι υπόλοιπες κυβερνήσεις της Ευρωπαϊκής Ενωσης φτιάχνουν την Ευρώπη φρούριο, εμποδίζοντας την διακίνηση εργατών από χώρα σε χώρα, εφαρμόζοντας ρατσιστικη πολιτική, βαφτίζοντάς τους "λαθρομετανάστες" και απελαύνοντάς τους και μην δίνοντας άσυλο στους πολιτικούς πρόσφυγες.

Το που οδηγούν οι περιορισμοί στην διακίνηση των μεταναστών φάνηκε με δραματικό τρόπο όταν έχασαν τη ζωή τους 11 μετανάστες, όταν άρπαξε φωτιά το καράβι μέσα στο οποίο είχαν κρυφτεί για να περάσουν απο την Ελλάδα στην Ιταλία. Λίγες μέρες νωρίτερα μια άλλη ομάδα μεταναστών είχε πέσει σε ναρκοπέδιο στα σύνορα με τη Τουρκγία στον Εβρο με αποτέλεσμα να σκοτωθούν τρείς και να τραυματιστούν πολλοί άλλοι.

Ο κατάλογος των πολιτικών προσφύγων που απελάθηκαν στις χώρες τους αν και τους περίμενε ακόμα και θανατική καταδίκη είναι ατελείωτος. Οι επιχειρήσεις σκούπα εναντίον των μεταναστών εργατών στρώνουν τον δρόμο στους φασίστες δολοφόνους.

Παρόμοια πολιτική ακολουθά και η κυβέρνηση Κληρίδη που θέλει να μπεί στο κλάμπ των ισχυρών της Ευρώπης. Περιορισμοί στην είσοδο ξένων, επιχειρήσεις σκούπα, ρατσιστικές διώξεις και άλλα παρόμοια. Η υπόθεση του ξυλοδαρμού των μεταναστών στα αστυνομικά κελλιά της Λάρνακας εκρεμεί ακόμη στο δικαστήριο.

Η πάλη ενάντια στον ρατσισμό είναι δεμένη με την πάλη ενάντια στον καπιταλισμό. Οι εργάτες - ανεξάρτητα από χρώμα, καταγωγή, θρησκεία ή εθνικότητα - έχουν κοινό συμφέρον να ενωθούν και να παλέψουν ενάντια στους ρατσιστές και το σύστημα που τους χρησιμοποιεί.

...και στη Λευκωσία

Πραγματοποιήθηκε την Κυριακή 7 Νοέμβρη αντιρατσιστική εκδήλωση στη Λευκωσία, στο πάρκο πίσω απο το δημοτικό θέατρο κάτω απο τον τίτλο rainbow festival.

Ηταν μια εκδήλωση που απευθύνονταν κυρίως στους ξένους που ζούν και εργάζονται εδώ με μουσικά και χορευτικά συγκροτήματα απο διάφορες χώρες.

Παρά τον άχρωμο και απολίτικο χαρακτήρα που προσπάθησαν να δώσουν οι διοργανωτές ήταν μια καλή εκδήλωση με μεγάλη συμμετοχή, κυρίως απο ξένους αλλά και αρκετούς ελληνοκύπριους.

Η Εργατική Δημοκρατία υποστήριξε την εκδήλωση και κυκλοφόρησε φυλλάδιο στα ελληνικά και αγγλικά με το οποίο καλούσε σε μαζική συμμετοχή. Συμμετείχαμε στην εκδήλωση με πανώ, τραπεζάκι με αντιρατσιστικά και άλλα πολιτικά βιβλία και την εφημερίδα μας. Αυτά ήταν και η μόνη πολιτική έκφραση που υπήρχε στον χώρο της εκδήλωσης.

Τέτοιες εκδηλώσεις δεν μπορούν να έχουν απλά «φιλανθρωπικό» χαρακτήρα. Ο ρατσισμός είναι ένα πολιτικό φαινόμενο. Προκαλείται απο την προσπαθεια των κεφαλαιοκρατών να διασπούν τους εργάτες και να διαινίζουν έτσι την κυριαρχία τους. Γι αυτό και χρειάζεται πολιτική αντιμετώπιση. Ιδιαίτερα σήμερα που οι φασίστες της Χρυσής Αυγής έχουν κάνει και εδώ φανερή την παρουσία τους με τα αιμετικά συνθήματα που έγραψαν στη Πάφο και αλλού.